

Riquesa de carismes al congrés mundial de moviments d'Església

Energies noves per traspassar fronteres

Tres-cents cinquanta delegats de cinquanta-sis moviments eclesials es van reunir a la Domus Pacis, no gaire lluny de Ciutat del Vaticà, del 27 al 29 de maig. Van ser dies intensos de reflexió i de convivència, en què es van replantejar mètodes, es van analitzar fonaments teològics i es van establir contactes molt fructífers per al creixement de la presència dels moviments en la vida de l'Església.

El dia 30 van arribar delegats procedents de quasi totes les parts del món. Homes, dones, joves i gent gran que, com els pelegrins del passat, es van trobar a la plaça de Sant Pere. Una plaça que es va convertir, per unes hores, en el cenacle de la nova evangelització.

Joan Pau II va afirmar en el missatge final que «la seva presència manifesta la frescor de l'experiència cristiana fundada sobre la trobada personal amb Crist».

Pàgina 17

5.000 joves a l'Aplec de l'Esperit de Vilafranca del Penedès

Pare, aquí tens els teus fills

La sisena edició de l'Aplec de l'Esperit es va celebrar el 31 de maig a la localitat de Vilafranca del Penedès, coincidint amb l'any dedicat a l'Esperit. Més de 5.000 joves provinents de les diòcesis de Catalunya i Balears es van fer presents moguts pel desig intern de deixar-se guiar per l'Esperit.

L'encontre va ser un signe visible de la confiança que l'Església deposita en els joves. El cardenal Carles no va dubtar a fer-los una crida franca i explícita: «No tingueu por d'agafar el relleu de l'Església, vosaltres sou els qui haureu de portar i donar continuïtat a l'Església, que es disposa a entrar en el Tercer Mil·lenni de la seva història.»

Per la seva part, l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, va destacar «el treball que es fa a l'Església amb els joves a les parròquies i als moviments. L'Aplec no és una flor

d'estiu enmig d'un hivern, sinó que són moltes flors en una primavera d'Església».

Pàgina 5-6

La Xina, l'Índia i el Pakistan: lluita per la primacia a l'Àsia

Pàgina 3

Consell Pastoral de Barcelona: unir esforços per crear treball

Pàgina 7

Toc de sortida a les obres del museu episcopal de Vic

Pàgina 12

Capítol General dels mercedaris

Pàgina 16

Santiago de Compostel·la es prepara per al Jubileu

Pàgina 18

Grans personalitats a favor de la pau a l'Amèrica Llatina

Vicente Ferrer o la compassió universal

Pàgina 24

La genètica es mou dins la lògica de mercat

Pàgina 25

FP: increment de l'oferta educativa catalana

Pàgina 27

Clàssics del cinema presenta

«Històries de Filadèlfia»

Pàgina 31

Editorial

Justícia internacional: no a la impunitat

La comunitat internacional disposa d'una organització que aplega gairebé tots els estats del món i constitueix un fòrum de debat polític on es tracten els principals problemes de la humanitat i s'intenta trobar solucions pacífiques als conflictes. És l'Organització de les Nacions Unides (ONU). Tanmateix, la sobirania dels estats o la manca d'acord entre les principals potències impedeix moltes vegades intervenir de manera efectiva i eficaç. D'això se'n deriva que sovint haguem d'assistir, com si fóssim impotents, a guerres, matances, genocidis i altres drames que afecten gran part del món. I rere aquestes desgràcies sempre hi ha uns responsables, unes persones amb prou poder per decidir sobre la vida d'altres milers o milions de persones. Fins ara la norma general és que aquests responsables gaudeixen d'impunitat. Només cal recordar la guerra de Bòsnia, o les matances de milers de kurds amb armament químic, o el genocidi dels tutsis i dels hutus de Ruanda, o un llarg etcètera.

Aquest panorama, que afecta les consciències de les persones, i molt especialment les persones que viuen uns valors cristians, ha portat a donar voltes a una idea que podria fer-se realitat. Es tracta de crear un Tribunal Penal Internacional, capacitat per jutjar els autors i responsables de crims contra la humanitat.

En acabar la Segona Guerra Mundial els vencedors van crear uns tribunals internacionals per jutjar i condemnar els responsables del nazisme alemany i de l'imperialisme japonès. En dates recents va constituir-se un altre tribunal internacional, a L'Haia, per jutjar i condemnar els criminals de la guerra de Bòsnia. Ara el que estudia la comunitat internacional és crear un tribunal permanent i que no quedi reduït a un problema o àrea geogràfica concreta.

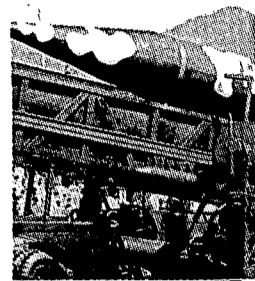
Precisament l'1 de juny, la Universidad de Salamanca i l'associació No Peace Without Justice (NPWJ) van organitzar una sessió acadèmica en favor de la creació del Tribunal Penal Internacional, en vigílies de la Conferència Diplomàtica de Roma per a la institució d'un tribunal d'aquestes característiques que se celebrarà del 15 de juny al 17 de juliol d'enguany. Entre els participants hi havia Emma Bonino, comissària europea i cap de la Delegació de la Comissió Europea en la Conferència Diplomàtica.

Hi ha un seguit d'estats que hi estan d'acord, en principi, i altres que s'hi oposen, per principi. Aquests darrers són, en la seva majoria, països del Tercer Món governats per dictadures a qui no fa cap gràcia pensar que un dia o altre haurien de retre comptes a nivell internacional. Els opositors diuen que serien els poderosos estats del Nord els que s'atorgarien el dret de jutjar els pobres estats del Sud. Els favorables argumenten que ja és hora que no quedin impunes els crims contra la humanitat, siguin al Nord o al Sud.

Tot el que sigui afavorir el respecte pels drets de les persones i els pobles és positiu. Superar la injustícia i l'opressió ja fa segles que forma part dels valors del cristianisme. A les portes del segle XXI hem de ser prou conscients per fer tot el que sigui necessari per impedir noves massacres i nous genocidis. La comunió és la base de la confiança. Tots desitgem sentir que no se'ns farà mal, que la vida no ofereix perill i que estem segurs. Tots volem sentir que som estimats. I amb una profunda visió cristiana volem que aquestes conviccions siguin una realitat per a tothom.

Els canvis provoquen resistències, sobretot en aquells que tenen més por a perdre. Però un Tribunal Penal Internacional pot ser un bon començament per confiar més els uns en els altres i que l'amor i la pau es realitzin plenament en la justícia.

Sumari

3

Lluita per la primacia a l'Àsia

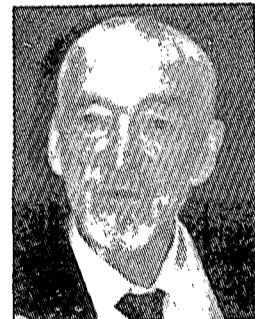
7

CPB: unir esforços per crear treball

18

Santiago de Compostel·la es prepara per al Jubileu

24

Vicente Ferrer o la compassió universal

25

La genètica es mou dins la lògica de mercat

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Meritxell Cucurella

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curcó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardolet, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep M. Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - E-mail: Catcris@idgrup.iberntet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. (93) 878 84 03. Fax (93) 878 82 12 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

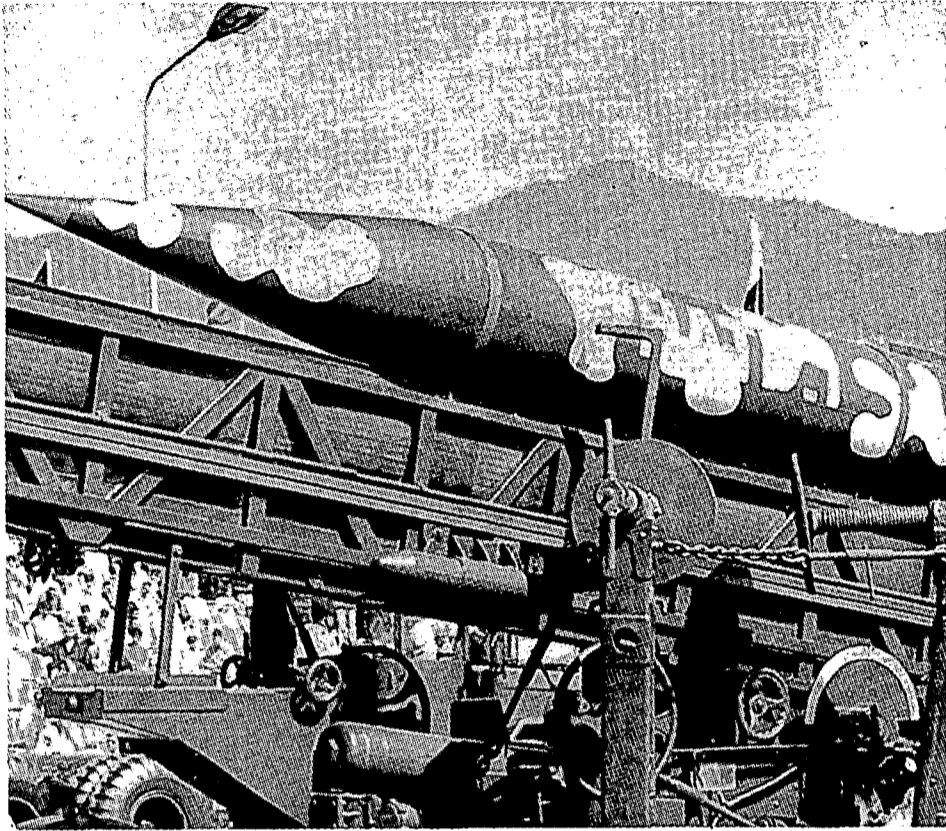
La revetlla de Sant Joan a l'Indostan

Amb un mes d'antelació indis i pakistanesos han organitzat una petardada (nuclear) que ens ha deixat a tots bocabadats. L'espectacle de l'Indostan (la península on hi ha l'Índia i el Pakistan) ha superat tot el que nosaltres coneixíem en les nostres modestes revetlles de Sant Joan. I, a més dels petards (les bombes atòmiques), també tenen un variat estoc de coets (míssils). És clar que no se'ls ha de donar idees perquè de tan animats com estan només faltaria que possessin en marxa els focs artificials (atòmics). Deu n'hi do de la gresca que és porten uns i altres.

Des de la distància es fa molt difícil d'entendre perquè uns pobles del Tercer Món, amb immensos problemes socials i econòmics, s'emboliquen en una costosa cursa armamentística nuclear. Resulta igualment incompreensible com unes poblacions amb problemes interns de tota mena celebren les proves atòmiques amb gran alegria i es produeix una explosió d'orgull nacional. Cal acostar-se a la realitat política del subcontinent indostànic, en concret, i del continent asiàtic, en general, per trobar unes claus interpretatives i explicatives, no pas justificatives.

Nacionalisme indi hinduista

L'Índia va començar la festa efectuant cinc explosions atòmiques els dies 11 i 13 de maig i la resposta del Pakistan es va produir els dies 28 i 30 del mateix

mes amb un total de sis explosions atòmiques. Una primera clau per entendre-ho la tenim en la pujada al poder a Nova Delhi, el 18 de març passat, d'un govern nacionalista indi, format a partir d'un partit que molts qualifiquen de fonamentalista de l'hinduisme. Aquesta religió fa segles que conviu i que està en conflicte amb la musulmana. Per tant, hi ha un component d'enfrontament religiós, amb profundes arrels històriques, que ara sura en forma de nacionalisme indi que necessita demostrar al seu enemic musulmà (el Pakistan), la

seva superioritat i la seva potència, fins i tot nuclear.

L'Índia ja havia fet una prova nuclear el 1974 i el Pakistan una el 1987, però van ser en secret i el món, les principals potències, van fer veure que no se n'havien assabentat i van pressionar perquè no en fessin més. Aleshores l'Índia era aliada de l'URSS (Unió Soviètica) i Pakistan, dels Estats Units i la Xina. Tot estava controlat. Ara només queden els EUA com a gendarme mundial i la situació se'ls ha escapat de les mans.

Tres guerres i no en tenen prou

A més a més, tant indis com pakistanesos han desenvolupat un seguit de models de míssils capaços de transportar càrregues nuclears, amb la qual cosa tenen la capacitat de destruir-se mútuament. Des que van obtenir la independència de la Gran Bretanya, el 1947, els dos estats han lliurat tres guerres (1947, 1965 i 1971). Les dues primeres van ser pel Caixmir, regió situada entre els dos estats i que encara avui dia es disputen. Hi ha una sagnant guerra de guerrilles a la part ocupada pels indis, ja que la majoria de població és musulmana. La tercera guerra va donar origen a la independència de Bangla Desh. Des d'aleshores, en més d'una ocasió han estat a punt d'iniciar la quarta escamesa, bàsicament pel problema del Caixmir.

L'Índia fa funcions de potència regional i exerceix una forta influència sobre els estats que l'envolten, com Sri

Lanka, Nepal, Buthan, Maldives i Bangla Desh. Així mateix, aspira a ser una potència tan important com la Xina i disputar-li l'hegemonia sobre el continent asiàtic, és a dir, el paper de gran potència. Cal recordar que la Xina és una potència nuclear, per tant, si l'Índia vol competir amb ella necessita disposar d'armament nuclear.

La bomba islàmica

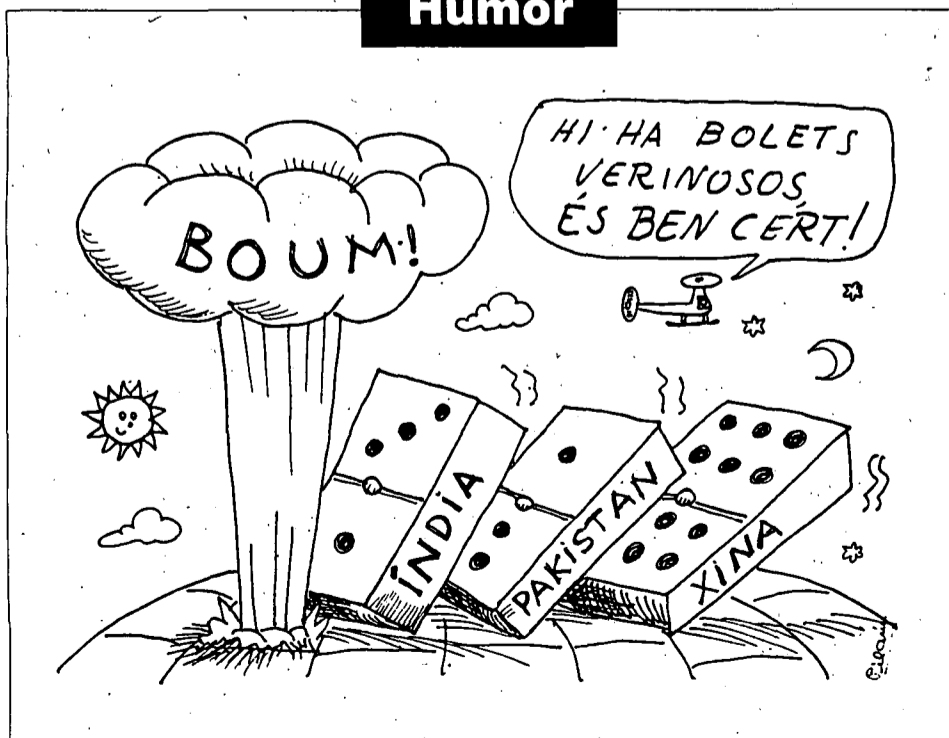
A l'alegria d'una part important de la població índia per sentir-se poderosos (potser caldria exportar-los el futbol per veure si s'obliden de les bombes i s'engresquen amb la Copa d'Àsia) cal sumar-hi la posterior festa dels pakistanesos i de molts musulmans que parlen de la bomba islàmica, és a dir, se senten orgullosos i poderosos perquè ells, els musulmans, tenen bomba atòmica. A nosaltres tot això ens pot semblar una bogeria, però ¿altrament quina explicació tenim per entendre aquests fets?

Cal confiar que a partir d'ara els xinesos no s'hi tornin per demostrar que a l'Àsia no hi ha ningú que els pugui fer ombra com a potència hegemònica. Cal confiar que l'Índia no seguirà pel camí dels gestos explosius i el nou govern posarà més seny a la seva tasca, que feina no li'n falta si vol solucionar problemes dins de casa. I cal confiar que el Pakistan es calmarà i es dedicarà principalment a dirigir la inacabable guerra de l'Afganistan, on dona suport als fonamentalistes talibans.

Tot plegat, veiem com el continent asiàtic es configura com una de les zones més inestables i més perilloses del món. Els dirigents polítics, socials, econòmics i culturals de l'Àsia tenen l'obligació de fer possible que els seus pobles surtin de la misèria i l'opressió i ningú no els perdonaria que els portessin a l'escorxador en nom d'unes ambicions forassenyades.

Antoni Reig
Periodista

Humor

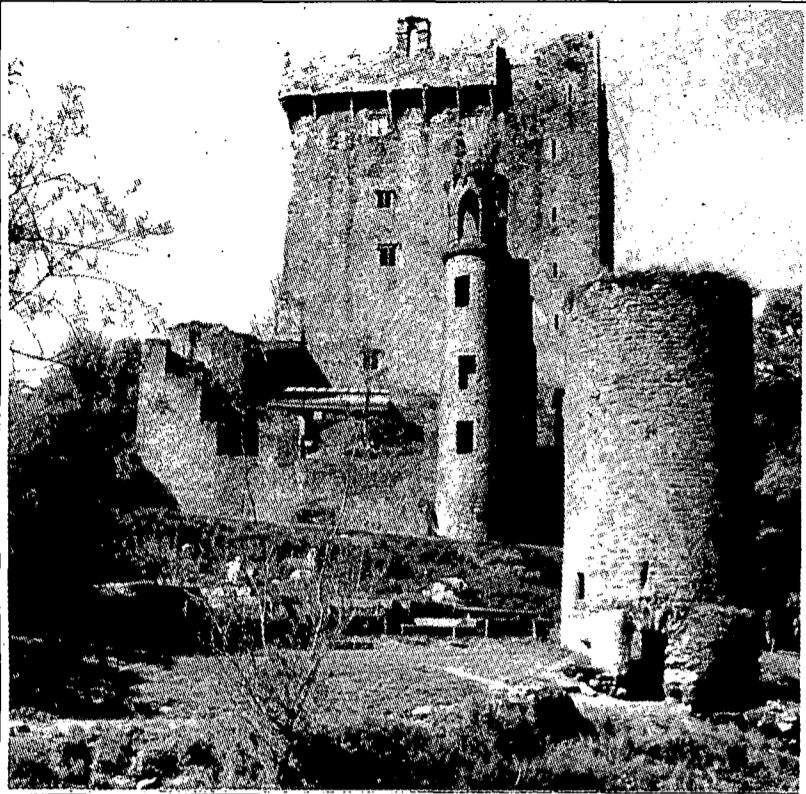
CRIADOR «EL TURÓ»

Afixe 2930

Gossos de raça amb pedigrí:
gos d'atura, setter irlandès,
cocker hispaniel, pastor alemany
i canitx blanc i negre

Sra. Rosa - Tel. 93 848 93 12
SANT CELONI

LES TERRES EVANGELITZADES PER SANT PATRICI

De l'1 al 9 de juliol

IRLANDA - L'illa Maragda

- Dublín, ciutat de molt llarga història
- Cultura dels celtas: creus i altres monuments
- Vestigis monàstics del temps de sant Columbà
- Connemara, un indret de pel·lícula
- El golf de Galway i les illes Aran
- Clare, la terra dels castells
- Cashel i l'acròpolis de la Irlanda antiga; etc.

Als extrems de la civilització durant l'alta edat mitjana

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A

G.C. 612

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

SORTEIG TRADICIONAL 1998

En el sorteig efectuat davant notari,
han resultat premiats els números
següents:

1r premi: 58.390

2n 62.137

3r 53.973

4t 36.017

5è 12.483

6è 41.143

7è 14.745

8è 47.988

9è 57.062

10è 18.609

11è 62.807

12è 42.764

13è 19.708

PREMI PORTADA: 1.175

PAÍS JOVE DE L'AMÈRICA SEPTENTRIONAL

De l'1 a l'11 d'agost

CANADÀ (costa oest) i les muntanyes Rocoses

- Colúmbia Britànica, entre les Rocoses i el Pacífic
- Vancouver, la tercera gran ciutat del país
- Les illes Gulf, i Victòria, la ciutat Jardí
- «Del mal al cel», per la badia de Horseshoe
- Camins d'Índis, ciutats d'exploradors, paratges dels antics buscadors d'or
- Cims, gorges, geleres i llacs de les muntanyes Rocoses
- La pintoresca comunitat alpina de Banff i el seu parc
- Els llacs Louise —la joia de les Rocoses— i Moraine
- Calgary, un antic fort molt evolucionat i transformat
- La part àrida d'Alberta, antic paradís dels dinosaures

Les imponents bel·leses naturals de l'Amèrica del Nord

«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 3 al 10 d'agost

Del 21 al 28 de setembre

Del 16 al 23 d'octubre

Del 9 al 16 de novembre

Del 28 de desembre

al 4 de gener

TERRA SANTA

Una manera de preparar-se
per al Jubileu de l'any 2000

La força de l'Esperit fa vibrar 5.000 joves

■ Amb el lema «Deixa'l fer, l'Esperit és amb tu»

VILAFRANCA DEL PENEDÈS.— La sisena edició de l'Aplec de l'Esperit es va celebrar el 31 de maig a Vilafranca del Penedès, coincidint amb l'any dedicat a l'Esperit. Aquest aplec centrat en la vivència quotidiana de l'Esperit va reunir 5.000 joves provinents de les diòcesis de Catalunya i Balears.

L'aplec se celebra cada tres anys i sempre es fa el diumenge de Pentecosta, quan l'Església celebra la vinguda de l'Esperit Sant i va destinat als joves de més de setze anys.

La trobada d'enguany va començar el 30 de maig al vespre amb una vetlla de pregària al convent de clausura de les carmelites de Vilafranca del Penedès, en què van participar els joves de Vilafranca i els joves de les Balears que ja havien arribat a Catalunya. L'acollida i la benvinguda de la resta de participants de l'Aplec es va fer el diumenge a la Rambla de Sant Francesc i a la plaça de la Vila de Vilafranca, on l'alcalde d'aquesta població, Joan Aguado, va dir que els joves de la zona havien treballat molt per al bon funcionament de l'Aplec i va puntualitzar que esperava que «la

cap al pavelló firal on Xavier Morlans, sacerdot, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, comunicador i cantautor cristià, va ser l'encarregat de la pregària inicial centrada en la invocació de l'Esperit Sant i la trobada personal amb Jesucrist. Morlans va proposar una meditació visualitzada a partir del verset 3,20 de l'Apocalipsi («Mira, sóc a la porta i truco, si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva, i soparé amb ell i ell amb mi»). En la pregària va seguir l'estil de Sant Ignasi, on es convida a imaginar l'escena triada de la Bíblia com si succeís en aquell moment.

COMPARTIR LA FE

En la jornada festiva també es va portar a terme un espectacle amb un fragment basat en el *Llibre de meravelles*, de Ramon Llull, amb guió de Toni Deulofeu i interpretat per actors de l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts. D'altra banda, es van fer tallers per als joves per aprofundir en el tema de l'Esperit Sant i compartir el treball que s'havia fet de preparació de l'aplec des de cada parròquia. Els tallers van ser dirigits per 150 animadors de tot Catalunya.

Per als animadors i catequistes Antonia Mateus, directora de l'Escola de l'Espai de Lleida, membre de la JARC i molt implicada en la Pastoral de Joventut, va fer una xerrada titulada «L'espiritualitat de l'evangelitzador, avui», on va convidar els animadors i catequistes a fer descobrir la necessitat de Déu als joves de les

parròquies i comunicar-los que amb Crist la vida es troba plena de sentit. Mateus també va dir que «els animadors ens hem de sentir enviats per comunicar per la vida els valors del Regne de Déu com la pau, la joia, la justícia i l'estima».

Xavier Morlans.

TESTIMONIS DE CRIST

La celebració de l'Eucaristia es va fer al recinte firal i va ser presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, que va dir en l'homilia que «la celebració de Pentecosta que estem fent en un espai civil és com si fos el cenacle». I va afirmar que «no ens podem quedar al cenacle. Hem de sortir, a fi de donar testimoni del Crist i del seu Evangeli davant el món d'avui. Hem de sortir del cenacle, com en van sortir els apòstols després de rebre l'Esperit Sant».

El cardenal va dir als joves que «l'Església us fa confiança per prendre la

torxa del relleu en molts dels seus aspectes, en els ministeris, en les seves obres, des dels monestirs de vida contemplativa, on es lloa Déu i es prega al món, fins a les obres de solidaritat amb els pobres i els marginats de la nostra societat. Des de l'atenció a les parròquies fins a les escoles i les institucions educatives de l'Església a tots els nivells».

Ricard Maria Carles va fer una crida franca i explícita als joves en l'Esperit i els va dir que no dubtessin a agafar el protagonisme que els pertoca en la vida de l'Església actual i va afegir: «No tingueu por d'agafar el relleu de l'Església, vosaltres sou els qui haureu de por».

(Segueix a la pàg. 6)

Caire festiu

El tò festiu de la trobada també va ser visible amb elements típics de la cultura catalana com els gegants, el ball de la Moixiganga i els castellers. El segle passat la Moixiganga era considerada un dels plats forts de la festa major de Vilafranca. Aquest ball va estar molts anys en l'oblit, després que es representés per darrera vegada el 1916, però afortunadament es va recuperar el 1985.

La Moixiganga de Vilafranca del Penedès és un acte sacramental en què es representen quadres sobre la passió i mort de Jesucrist mitjançant passos i exercicis gimnàstics.

Els Castellers de Vilafranca van carregar diversos castells i pilars seguint aquesta tradició anterior al segle XVII, que va tenir la seva època d'or el segle passat en l'àmbit geogràfic format pel triangle delimitat per Vilafranca, Valls i Tarragona.

trobada serveixi per reforçar les creences i el compromís de solidaritat dels joves amb la societat i el conjunt del país».

Acte seguit, tots els joves es van traslladar participant en una cercavila

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

c/ Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
C/c: 1260-2110027312 Banco Central Hispano.
Via Augusta, 6 - Barcelona

**FEU FELIÇOS
10 NENS
PER 2.500 PESSETES!**

La Bíblia del Nen

(«Déu parla als seus fills»)

DONATIU: 250 ptes.

Els donatius entregats a AEN són deduïbles en la declaració de la renda, CIF Q 2800175 H

(Ve de la pàg. 5)

tar i donar continuïtat a l'Església, que es disposa a entrar al Tercer Mil·lenni de la seva història.»

A l'eucaristia el grup Xirat i Xavier Morlans van ser els encarregats dels cants. El grup Xirat va néixer el 1992 arran dels festivals de Cançó respòsta, que se celebren al Col·legi Maristes-Les Corts de Barcelona i han actuat a diversos festivals cristians i solidaris de l'Estat espanyol. En el seu tercer disc, *Moments*, s'inclou la cançó de l'Aplec, *Deixa'l fer*, que parla de l'Esperit Sant.

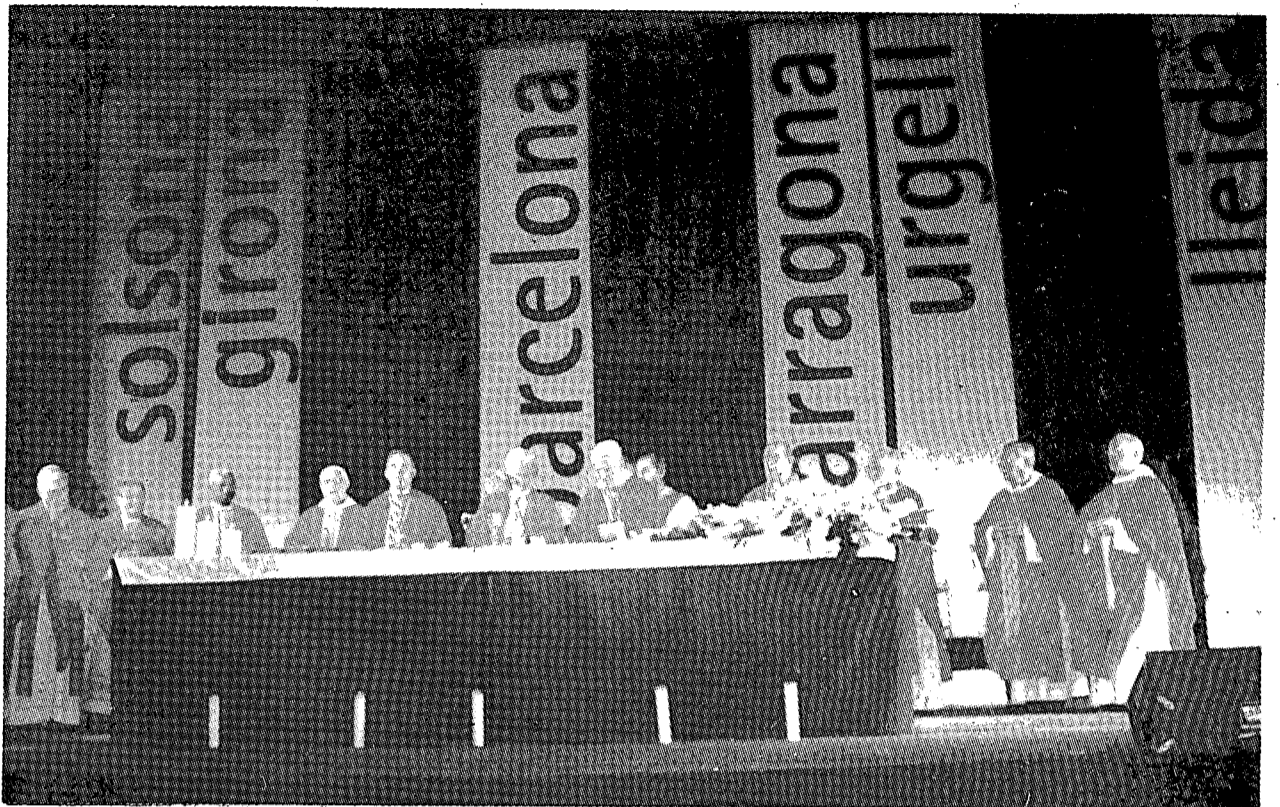
CARTA ALS JOVES

Al final de la missa l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de la Conferència Episcopal Tarraconense, va presentar *La carta dels bisbes als joves de les diòcesis de Catalunya*, de la qual es va repartir un exemplar a tots els joves presents. La carta és un document adreçat als nois i noies que han rebut la confirmació i remarca la importància del moment d'aquest sagrament i la recerca del sentit de viure i de l'anhel de ser testimoni de Jesucrist. En el missatge que els bisbes van fer arribar als joves se'ls anima a què visquin amb joia i valentia el fet de ser cristians i projectin la seva vida segons els grans ideals i els autèntics valors que troben en l'Evangelí de Jesús.

L'ALENADA DE L'ESPERIT

Mons. Carles, es va mostrar molt satisfet de la trobada i va dir que «el fet que l'Esperit reuneixi cinc mil joves és un fet important i significatiu. Que aquests joves preguin i cerquin l'Esperit Sant, com ho han fet en la pregària que ha portat a terme el sacerdot Xavier Morlans, demostra les seves ganes de

Celebració de l'eucaristia.

créixer en la fe. Durant la pregària al recinte firal s'ha respirat un gran caliu i l'alenada de l'Esperit es feia notar».

Finalment, va puntualitzar que «també cal tenir en compte que és la sisena edició de l'aplec i en aquests divuit anys d'història, l'assistència ha crescut cada any i també ha millorat l'organització».

D'altra banda, Lluís Martínez Sistach va afirmar que estava molt satisfet per la gran participació que havia tingut

la sisena edició de l'aplec i va subratllar que «vull posar en relleu el treball que es fa a l'Església amb els joves, a les parròquies i moviments. L'aplec no és una flor d'estiu enmig d'un hivern, sinó que són moltes flors en una primavera d'Església».

Mons. Sistach va comentar que «avui cada dia més, els joves cerquen sentit a la seva vida i volen ser feliços. Voleu una paraula que romangui, que no passi de moda, i la troben, molts d'ells, en Jesús, que els diu la Veritat els agradi o no». L'arquebisbe de Tarragona va dir que «a l'Aplec acollim l'Esperit tal com els apòstols i Maria ho van fer ara fa 2.000 anys. L'Esperit viu entre nosaltres i el volem deixar fer». I va puntualitzar que «l'Aplec de l'Esperit és una alternativa per a la

joventut d'avui. Tots els joves de Catalunya i les Illes són convidats a rebre l'Esperit perquè Jesús és amb ells».

L'ESGLÉSIA ES FA PRESENT

Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona i coordinadora de l'Aplec de l'Esperit 1998, va manifestar que «en una primera valoració ràpida de l'Aplec crec que hem viscut amb goig una experiència de presència de l'Esperit. He vist els joves contents, atents, de ben segur que amb intensitats distintes, amb comprensió diferent, però amb una clara conscièn-

cia que alguna cosa succeïa». Deulofeu també ha incidit en el fet que els participants a l'Aplec han estat acollits per la vila de Vilafranca del Penedès amb molta generositat i qualitat, i que els habitants d'aquesta població han viscut l'impacte de la presència de 5.000 joves que han destacat pel seu civisme i per saber viure un esdeveniment com aquest. «L'Església, avui, s'ha fet present amb normalitat a la nostra societat. I no puc deixar de remarcar que ha estat possible gràcies a l'intens treball de molts joves i adults, a tots ells moltíssimes gràcies», va puntualitzar.

Marta Puyol

«Els joves volen una paraula que no passi de moda i molts la troben en Jesús»

Proposta de Pastoral de Joventut

El bisbe auxiliar de Barcelona, Carles Soler i Perdigo, encarregat per la Conferència Episcopal Tarraconense i l'Episcopat Balear del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), va presentar la Proposta de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears. Una proposta signada l'any 1987 pels delegats diocesans, pels consiliaris de Pastoral de Joventut i un bon nombre de moviments de joventut, i revisada i ampliada a partir del Concili Provincial Tarraconense, l'Assemblea Diocesana de Menorca i el Sínode de Mallorca.

Segons Soler i Perdigo, la proposta «ha de ser un punt de referència que obri nous horitzons a l'acció pastoral amb els joves i en relació amb la seva activitat apostòlica». Aquest document vol donar resposta a la necessitat d'anunciar i proclamar la Bona Notícia als joves, a través d'una acció evangelitzadora i eclesial.

En aquesta proposta es preveuen els criteris teològics i pastorals per atendre els joves i fomentar el compromís en la seva fe, acompanyar-los perquè siguin capaços de viure la Bona Notícia i preparar-los per al coneixement i seguiment de la persona de Jesucrist. També es destaca la importància que els joves visquin la fe en un caliu comunitari dins de grups; moviments, parròquies de la diòcesi i la importància de la presència del consiliari o animador que és vital per al procés educatiu dels joves en la fe.

També es recull el fet que des de la consciència i realitat d'Església local els delegats han de treballar en l'àmbit del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) per mantenir i enfortir la unitat pastoral de les Esglésies de Catalunya i Balears, tot coordinant esforços.

Poseu un anunci a

CATALUNYA CRISTIANA

Assessorament

publicitari

personalitzat

Truqueu al 93 490 59 88

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. (93) 487 71 80

Girona i Tarragona: (902) 11 38 12

diòcesis

Barcelona

Cap a una nova redistribució del treball

■ CC.OO. i UGT reivindiquen la plena ocupació en el Consell Pastoral Diocesà

BARCELONA.— El món laboral va ser l'eix central de l'últim Consell Pastoral Diocesà celebrat a Barcelona el dissabte 30 de maig, presidit pel cardenal Ricard M. Carles i acompanyat dels bisbes auxiliars Mons. Carrera i Mons. Vives. Un representant dels dos grans sindicats, Angelina Puig per CC.OO. i Ciriaco Hidalgo per UGT, van reivindicar la plena ocupació i van destacar la redistribució del treball com a eina per aconseguir-ho.

La taxa d'ocupació espanyola només és del 44%.

Angelina Puig, representant de Comissions Obreres, va assegurar que les condicions demogràfiques havien canviat i que això significava un canvi en les tipologies de feina. «No hi ha tants nens, però hi ha més persones grans que tenen necessitats socials no cobertes». «Per aquest costat, hi ha un filó de treballs per desenvolupar», va indicar Puig. També va destacar les noves necessitats mediambientals com un altre pou per explorar i crear mercats laborals nous. Angelina Puig va proposar que els poders públics donessin subvencions a empreses que volguessin emprendre iniciatives en aquests camps.

Així mateix, va subratllar la necessitat del repartiment i redistribució racional del treball que permeti crear-ne de nou. Aquesta reordenació del temps de treball tendria cap a l'abolició d'hores extra, la disminució de la jornada laboral i la creació de nous torns de treball. Per a Angelina Puig, un camp en el que cal actuar decididament és el de la formació en general, ja sigui la primera formació professional que rep el jove, la formació contínua del treballador o la formació per a la persona que es troba a l'atur. En

aquest sentit, va proposar que s'aprofitessin les aules on s'imparteix Formació Professional.

«No estem davant d'una crisi de riquesa, estem en una crisi del repartiment de la riquesa.» Així va començar la intervenció del representant de UGT Ciriaco Hidalgo, que va criticar el fet que la productivitat i els beneficis de les empreses espanyoles no parin d'augmentar —Espanya va bien!— i que això no es tradueixi en una disminució important de l'atur. El ponent va lamentar que l'Estat

L'economia des de l'Evangelí

Tots els moviments obrers coordinats a la Pastoral de l'Arquebisbat de Barcelona van participar en el Consell Pastoral Diocesà. Van reivindicar una distribució justa i solidària del treball, i van aportar diverses iniciatives perquè la pastoral obrera sigui un repte de tota l'Església. El MIAC presentà la seva campanya: «Al teu germà dona-li la mà», amb solidaritat amb els infants del Tercer Món. La ACO va plantejar els interrogants ètics del món laboral. La JOC es va centrar en la precarietat del treball entre els joves, i la GOAC va presentar la reflexió feta després de la campanya del curs sobre la precarietat.

Mn. Gaietà de Casacuberta, delegat de Pastoral Obrera de la diòcesi de Barcelona, també va reflexionar sobre les prioritats de l'evangelització del món obrer.

El punt final el va posar el cardenal Carles, que va recordar als cristians que cal «jutjar l'economia des de l'Evangelí». (C.C.)

espanyol es trobi al capdavant dels criteris macroeconòmics de Maastricht i, en canvi, estigui a la cua europea en ocupació, amb unes taxes d'atur que rondin el 20%. «Però el més preocupant —va afegir Hidalgo— és la taxa d'ocupació espanyola: el 44%. És a dir, de cada cent espanyols que podrien treballar només ho fan quaranta-quatre. Aquesta dada contrasta amb la mitjana europea, que és del 61%.»

Pel que fa a propostes concretes, Hidalgo va estar d'acord amb Angelina Puig en la necessitat d'eliminar les hores extraordinàries. En aquest sentit, va explicar el cas de SEAT, on els dos sindicats majoritaris han perdut molta afiliació a causa de la seva postura davant del problema de les hores extra. El ponent va assegurar «que el temps ens ha donat la raó: ara hi ha 800 joves més treballant a l'empresa».

Josep M. Calvet

Per un nou pacte social

El govern català, els sindicats CC.OO. i UGT i les associacions empresarials Foment del Treball i PIMEC-SEFES van firmar, el 13 de maig passat, el Pacte per a l'Ocupació a Catalunya, en un acte celebrat al Palau de la Generalitat. Es tracta d'un fet important, perquè s'ha aconseguit un important acord gràcies al diàleg entre els diferents agents socials. Un acord que pot tenir repercussions positives per al conjunt de la societat.

El tema de l'ocupació és cabdal per construir una societat amb aquell punt d'equilibri necessari que li permet progressar. Sense un nivell acceptable d'ocupació estable no existeix cohesió social, l'existència d'un nombre elevat d'aturats ens aboca cap a una societat desestructurada, amb grans diferències i moltes possibilitats de convulsió i agitació. És, a més, una societat injusta, en la qual la golafreia insaciable d'una minoria aboca la majoria a la misèria.

Aconseguir aquest Pacte per a l'Ocupació per al període 1998-2000 no ha estat, amb tota seguretat, una tasca fàcil. Tant els sindicats com la patronal o la mateixa Administració han hagut de fer concessions i assumir aspectes amb els quals no estaven totalment d'acord. És, de fet, el que passa sempre en tota negociació. Tanmateix, el que compta veritablement és que l'acord s'ha signat i que la voluntat de diàleg mostrada pels diversos agents socials ens permet tenir l'esperança que el Pla s'aplicarà amb èxit, sense greus distorsions.

Catalunya, amb aquest Pla, sintonitza plenament amb el

que passa a Europa, on el tema de l'ocupació és actualment una de les prioritats. Europa és conscient que ha de donar una resposta positiva a aquest desafiament per avançar amb èxit en el procés d'unificació. Els governs són conscients de la necessitat de combinar desenvolupament econòmic, competitivitat i progrés amb polítiques d'ocupació, amb una redistribució justa de les rendes. El creixement econòmic ha de beneficiar el conjunt de la societat, ja que en cas contrari es produeixen desajustaments que incideixen negativament en el cos social.

Gràcies al Pacte, es poden produir millores substancials en àmbits com la Formació Professional. El pacte preveu l'elaboració d'un Pla General de la Formació Professional a Catalunya. Es tracta d'avançar en la col·laboració entre el món de l'empresa i de l'ensenyament, establir una major sintonia entre el que ofereix l'escola i les necessitats de la societat.

Un altre camp en el qual es pot actuar amb eficàcia, segons han destacat sindicats i patronal, és el dels nous filons d'ocupació.

La nostra societat és molt complexa i ha de fer front a reptes com l'euro, la globalització de l'economia, l'ecologia, les noves tecnologies o la reforma de l'Estat del benestar, entre d'altres. Només des d'una política basada en el consens i en el diàleg social es poden superar aquests desafiaments.

Tomàs Puntí

LOURDES, del 18 al 21 d'AGOST
FÀTIMA i EXPO'98
 del 18 al 25 de JULIOL
 Sortida: BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC, i altres punts
 TRUQU'NS AL: 93.883.33.30
 li enviarem informació de aquesta i altres sortides.
 Viatges ©Alemany

Lleida

Il·lusió i confiança en la beatificació de la mare Esperança González

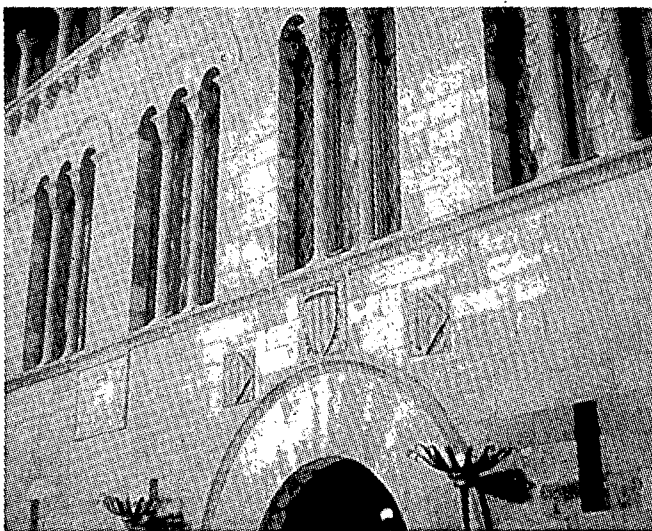
■ El 1862 va fundar les Missioneres Esclaves del Cor de Maria

LLEIDA.— El 19 de maig va tenir lloc a la capella de la Casa Mare de la congregació de les Religioses Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria de Lleida una eucaristia concelebrada per demanar la beatificació de la seva fundadora, la mare Esperança González Puig. La celebració va ser presidida per Mn. Josep A. Jové i concelebrada per altres preveres, entre ells Mn. Jordi Pardell, postulator diocesà de la seva Causa de Canonització. Les religioses confien il·lusionades en la beatificació de la mare Esperança.

La missa es va celebrar el mateix dia a totes les cases de la congregació amb motiu de l'aniversari del naixement de la mare Esperança el 19 de maig de 1823 a la mateixa Paeria (Ajuntament) de Lleida, ja que el seu pare era el majordom de la casa. El 1862 la mare Esperança fundava les Religioses Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria.

El 30 de desembre de 1993, a l'esglé-

La mare Esperança va néixer a la Paeria el 19 de maig de 1823.

sia de Sant Llorenç de Lleida, la que havia estat la seva parròquia, va tenir lloc l'acte solemne de la clausura del procés diocesà de la Causa de Canonització de la mare Esperança. Els documents arriben a Roma el 29 de gener de 1994 i el 28 de febrer el postulator de la

causa a Roma obre oficialment el procés. El 16 de desembre de 1997 és aprovada la Positio o relat històric i biogràfic de la vida i les virtuts de la mare Esperança.

Jordi Curcó

Al servei de la dona marginada

Esperança González Puig va néixer el 19 de maig de 1823 a la Paeria de Lleida. Una vegada morta la seva mare, quan tenia 17 anys, es va consagrar a la Mare de Déu tot agafant-la com a mare. El 20 de setembre de 1852, a l'església de Santa Teresa de les Carmelites de Lleida, el Senyor la va inspirar a fundar una congregació que tindria per objecte recollir noies marginades de la societat i necessitades de suport i d'acolliment.

El 19 de juny de 1862, juntament amb altres tres companyes —Mercedes Arqués, de Lleida; Lluïsa Martí, de Vallbona, i M. Assumpta Calderó, de Suñé—, comença a viure en comunitat a la casa paterna del seu germà canonge Francesc González. Una casa que a partir de llavors esdevindria la Casa Mare de la Congregació que acabava de fundar.

La mare Esperança moria a la mateixa casa on va viure el dia 5 d'agost de 1885, després de deixar una gran obra al servei de la dona marginada. Avui les Missioneres del Cor de Maria continuen exercint la seva acció en diversos indrets de l'Estat espanyol i a d'altres països del món com Argentina, Paraguai i Filipines.

BARCELONA

La nova campana de la catedral es diu Montserrat

BARCELONA.— Montserrat ha estat el nom que, per votació popular, s'ha atorgat a la nova campana commemorativa dels 700 anys de la catedral de Barcelona. La proclamació del nom va tenir lloc el 4 de juny a la sala de les Marededéu del Museu Diocesà de Barcelona, on es va aprofitar l'ocasió per inaugurar una exposició de setanta fotografies inèdites de la catedral. (C.C.)

MENORCA

Mans Unides: artesanía solidària

MAÓ.— Setanta voluntaris de Mans Unides de Menorca i mesos de treball constant han fet possible l'exposició d'artesanía solidària. La sala d'exposicions de la Caixa de Balears-Sa Nostra de Maó va acollir fins al 7 de juny una mostra de treballs fets a mà amb el cent per cent de materials reciclats. Milagros Pons, delegada de Mans Unides a Menorca, ha explicat que els beneficis de les vendes realitzades aniran destinats al finançament dels projectes de desenvolupament a Àsia, Àfrica, Amèrica Llatina i Oceania. (G.F.)

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça.....

D.P..... Població Província..... Tel

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: anual (52 números) de 11.180 ptes.
 semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

domiciliació bancària (en aquest cas emplena l'ordre de domiciliació)

xec nominatiu que adjunto

transferència al CC del setmanari

2	1	0	0	3	0	1	3	2	0	2	2	0	0	3	9	1	7	4	1
Entitat				Oficina				DC		Compte									

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat				Oficina				DC		Compte									

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

Barcelona

Pregant en veu alta

■ Unes 70 persones es reuneixen per recordar el bisbe Gerardi

BARCELONA.— El bisbe Juan Gerardi va ser assassinat el mes d'abril després de fer-se públic un escrit on denunciava les contínues violacions dels drets humans que es produeixen al seu país, Guatemala. El cas del bisbe Gerardi és només un exemple de les situacions d'injustícia que viuen molts països d'arreu del món. Davant aquest panorama i per combatre aquestes injustícies, els cristians hem d'usar una de les nostres armes més efectives, la pregària.

L'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura) és un grup ecumènic format per cristians de totes les professions que lluita per defensar els drets humans i vetlla pel seu compliment. El dimarts 26 de maig a la parròquia de Sant Gregori Taumaturg, l'ACAT va organitzar una pregària ecumènica amb motiu de l'assassinat el mes d'abril passat del bisbe guatemalenc Juan Gerardi. A l'acte, que va comptar amb la presència d'unes 70 persones, es van llegir fragments de l'escrit on el bisbe Gerardi denunciava les violacions dels drets humans al seu país i també es va parlar sobre l'actual situació a Guatemala.

A més, els presents van pregar perquè es posi fi a la situació d'injustícia que viuen, en major o menor mesura, tots els països del món. Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura actua principalment en tres camps concrets: informar, és a dir, deixar paleses les constants violacions als drets humans arreu del món; posar-se en contacte amb els països que duen a terme les violacions per tal de demanar-los explicacions; i com a principal premissa, pregar d'una manera periòdica perquè finalitzin aquestes injustícies al més aviat possible.

Francesc Domènech

La pregària és una de les armes més efectives contra la violència.

Lleida

Tots som iguals

LLEIDA.— La tercera Assemblea d'Infants del MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica de Catalunya i les Balears) lleidatà va reunir 25 nens dels grups que aquest moviment té a Lleida, present a les parròquies de la Verge dels Pobres, la de Sant Josep Obrer, la de Sant Antoni M. Claret i a la del Carme d'Artesa de Lleida. El coordinador dels infants, Òscar Fernández, va destacar que les seves accions solidàries haurien d'anar encaminades amb la idea de que «Tots som iguals», però partint de realitats diferents.

Aquesta campanya presidirà també la celebració dels 20 anys del MIJAC a Lleida el proper curs, on es pensa fer un repàs a la història d'aquest moviment. L'objectiu de l'agrupació és aconseguir el protagonisme de l'infant mitjançant les seves accions, educant-lo en els valors de la nostra societat i segons l'estil de vida de l'Evangeli.

A més, sota el lema «La solidaritat ni es compra ni es ven: s'aconsegueix»; els infants i joves que formen el MIJAC (de les diòcesis de Barcelona, Girona, Tarragona, Vic, Mallorca i Lleida) aniran descobrint i treballant diferents aspectes relacionats amb aquest tema. Un equip d'infants representants de les diferents diòcesis marcaran les pautes d'aquest treball comú entre els més de dos mil militants que hi ha a tot Catalunya.

Jordi Curcó

CINE 93
2.100 ptas.

CINE 94
2.100 ptas.

CINE 95
2.100 ptas.

CINE 96
2.400 ptas.

Jerónimo José Martín
José María Aresté
Pedro Antonio Urbina

2.400 ptas.

Complete su colección con los otros títulos publicados.

TIEMPO LIBRE

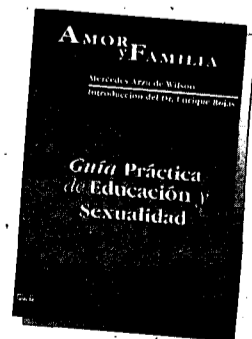
Dos libros de gran utilidad para padres, educadores y todos aquellos que quieren iniciar a los jóvenes en la lectura.

2.100 ptas. EJEMPLAR

GUÍA PRÁCTICA DE EDUCACIÓN Y SEXUALIDAD

AMOR Y FAMILIA
MERCEDES ARZÚ DE WILSON
Introducción de Enrique Rojas

2.900 ptas.

Por primera vez padres y educadores cuentan con una guía rigurosa, accesible y práctica sobre sexualidad humana. Un gran apoyo para enseñar a los jóvenes el pleno sentido de la familia y la sexualidad en sus vidas.

FE D'ERRATES

A la notícia sobre la inauguració de Noul Col·legi Virolai a Molins de Rei del número 975 del setmanari, on posa que l'escola va començar a funcionar l'any 1922, hi ha de figurar 1992.

Para mayor información solicite nuestro catálogo. De venta en las principales librerías o directamente a:

EDICIONES PALABRA S.A.

Paseo Castellana, 210 • 28046 Madrid • Tlfs.: 91 350 77 39 y 91 350 77 20. Fax. 91 359 02 30

Tarragona

Cent anys de la fundació de la Universitat Pontifícia, una institució poc coneguda

■ Mons. Sistach destaca la importància que va tenir «al servei de la cultura i l'Església»

TARRAGONA.— L'acte acadèmic que inaugurava el programa per commemorar els cent anys de la fundació de la Universitat Pontifícia de Tarragona va tenir lloc el dijous 21 de maig, al paranimf del Seminari Conciliar

de Tarragona, i va ser presidit per l'arquebisbe de la diòcesi, Mons. Lluís Martínez Sistach. També hi van ser presents l'arquebisbe emèrit de Tarragona Ramon Torrella; el rector accidental de la Universitat Rovira i Virgili, Josep

Oliveras; el director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, mossèn Armand Puig, i el doctor Josep M. Rovira, antic professor de la Universitat, entre altres personalitats.

La presentació de l'acte va anar a càrrec del vicari general de l'Arquebisbat, Mn. Miquel Barbarà, que va lamentar que els 37 anys d'existència (de 1897 a 1934) de la Universitat Pontifícia de Tarragona siguin poc coneguts. Així ho demostra, va dir, «el fet que el decret del Parlament de Catalunya, quan es va crear la Universitat Rovira i Virgili, digui que aquesta ha de ser continuadora d'uns estudis universitaris que es remunten al segle XIII».

Seguidament, el pare Agustí Altisent, monjo de Poblet, va pronunciar una conferència sota el títol «Pensar la fe en el món d'avui», que va tenir com a eix principal la vivència de la fe en la secularitzada societat actual. Si més no, la dissertació d'Agustí Altisent va esdevenir una mena de manual pràctic per exercir l'amor fratern en el regne de Déu que és present cada dia.

De la seva banda, l'arquebisbe de Tarragona es va referir a la importàn-

Mons. Sistach, al centre, en un moment de l'acte.

cia que va tenir en el seu moment la Universitat Pontifícia de Tarragona, «com a institució al servei de la cultura i l'Església metropolitana de Tarragona». «Sortosament—va continuar Mons. Sistach—, aquest mateix edifici acull avui l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós i l'Escola Universitària de Treball Social.»

Amb motiu de l'efemèride, s'ha instal·lat als baixos del Seminari una exposició que recull aspectes relacionats amb la Universitat Pontifícia i s'ha convocat un premi a la recerca històrica sobre els estudis universitaris a Tarragona. El guanyador del certamen, patrocinat per l'Escola Universitària de Treball Social, serà proclamat el dia 1 d'octubre durant l'acte de cloenda del centenari; el premi serà de cent mil pessetes i es concedirà també un accésit de trenta mil.

Joan Boronat

Se celebra el dia de la Caritat

Amb motiu de la commemoració del Corpus Christi, el dia 14 de juny se celebrarà el dia de la Caritat a tot l'Estat espanyol. La col·lecta d'aquest dia es destina als programes socials de Càritas Diocesana d'ajuda a les persones grans, als infants, als desocupats, als immigrants i als drogodependents. Una ajuda en què cada vegada pren més importància l'eradicació de l'anomenada juvenització de la pobresa. Segons un estudi recent sobre les demandes d'ajuda econòmica que Càritas va rebre, el 44,4% dels membres de les famílies ateses tenia menys de 20 anys i el 42,6%, entre 21 i 59 anys. En conclusió, el 87% de tot el col·lectiu que va necessitar ajuda econòmica de Càritas Diocesana no arribava als 60 anys. (C.C.)

Una vida breu

El decret d'institució de la Universitat Pontifícia de Tarragona va ser signat pel papa Lleó XIII el 14 d'agost de 1897 i el curs següent van començar a funcionar les facultats de Teologia, Dret Canònic i Filosofia Escolàstica. Aquestes facultats van acollir preveres diocesans i també de les altres set diòcesis sufragànies de la seu primada tarragonina. L'activitat d'aquesta universitat es va perllongar fins al 1934, quan per decret del Vaticà es van extingir les universitats pontifícies, com la de Tarragona i la d'altres quatre seus metropolitanes de l'Estat espanyol.

CAI

93 / 454 36 81

DES DE 1970

COMPRA VENDA DE PISOS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES I PISOS
LLOGUER DE PISOS I LOCALS
HIPOTECA DE PISOS
TAXACIÓ D'IMMOBLES

BALCLIS

SALA DE SUBASTAS

93 / 217 56 07
93 / 237 76 63

DES DE 1979

COMPRA VENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT
PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS
VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ CASANOVA, 148 - 08036 BARCELONA

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Si voleu més informació consulteu les pàgines 34 i 35 d'Agenda

XVIII
1998

Escola d'estiu per a:

qui vol ser catequista
Formació inicial

qui ja ha començat a ser-ho
Formació bàsica

qui ho vol ser més
Formació permanent

qui ha d'animar la tasca catequètica
Escola de responsables

Secretariat Interdiocesà
de Catequesi de Catalunya
i les Illes Balears

Vic

Toc de sortida a les obres del nou Museu Episcopal

■ La Generalitat hi invertirà 1.500 milions de pessetes

VIC.— Les obres de construcció del nou Museu Episcopal de Vic començaran l'1 de juliol. Així ho havia anunciat el conseller de Cultura de la Generalitat, Joan Maria Pujals, durant la visita que va fer a Vic per presentar-hi les conclusions del Congrés de Cultura d'Osona, celebrat l'any passat.

La Generalitat invertirà en el nou museu 1.500 milions de pessetes. El solar que ocupava l'antic edifici ja va quedar buit a principis d'any, després de dos mesos d'enderroc, i s'hi van fer prospeccions arqueològiques davant la possibilitat de trobar-hi vestigis d'antigues construccions, que al final no van donar resultat. El futur Museu Episcopal, que ocuparà el mateix emplaça-

ment que l'anterior, està situat a la plaça del bisbe Oliba, al costat mateix de la catedral.

El projecte del nou museu és obra dels arquitectes Federico Correa i Alfons Milà, i el seu disseny ha anat lligat a un replantejament museístic d'aquest equipament, que conté un dels fons més importants d'Europa en art romànic i gòtic. Així, alguns dels espais s'han

adequat a obres específiques, com retaules o absis, que per la seva alçada requereixen unes condicions especials d'exposició. Un altre dels elements trencadors del nou edifici és una gran vidriera en una de les façanes, des d'on es podrà veure el campanar de la catedral.

El museu disposarà de tres plantes dedicades a exposició i un soterrani que acollirà una sala d'actes. Ja des del primer moment, el projecte ha topat amb l'oposició d'una plataforma veïna contrària a l'enderroc de l'antic museu, que el considerava de gran valor arquitectònic i emotiu. En el nou projecte es recuperen alguns elements de l'antiga

façana, que es tornaran a col·locar com a record de l'antic museu.

Des que van començar les obres, el fons del museu ha estat dipositat en unes dependències del Bisbat, a Vic mateix, un cop classificat i inventariat tot el material. Una selecció de les millors obres s'exposa, amb caràcter permanent mentre durin els treballs de construcció, en una sala de l'Hospital de la Santa Creu. En principi, està previst que els treballs durin un parell d'anys, amb la qual cosa el nou museu podria ser una realitat el 2000.

Xavier Bardolet

BARCELONA

La nova església de Sant Esteve pot congregar fins a 460 fidels

BARCELONA.— Recentement la comunitat cristiana de Sant Esteve de Barcelona va dedicar al Senyor l'església que finalment substitueix la que va ser provisional durant 35 anys. La nova edificació continua ubicada en la mateixa zona, a prop de les instal·lacions esportives de Can Dragó (Nou Barris). El principal motiu d'aixecar el nou complex arquitectònic era per augmentar-ne la capacitat i la comoditat per a una millor acollida dels feligresos. L'antiga església tenia cabuda per a 160 persones assegudes, mentre que en la nova n'hi caben 460. A més, els nous locals permetran dur a terme una feina pastoral en millors condicions.

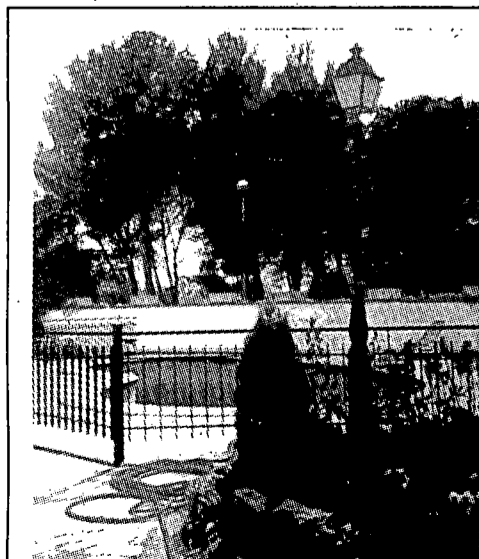
L'acte de dedicació del nou temple va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, i el bisbe auxiliar de la diòcesi Pere Tena, acompanyats del rector de la parròquia, Mn. Joan Bonet, del vicari, Mn. Manuel Gómez, de l'arxiprest de Vilapicina, Mn. Miquel Bada, i d'altres sacerdots. Davant l'altar s'hi van aplegar un miler de fidels, amb la qual cosa el temple es va tornar a fer petit.

L'arquitecte del temple, Àngel Serrano, va explicar a l'assemblea el sentit de la construcció: la forma de la nova església reproduïx la imatge bíblica del tabernacle; és a dir, aquella tenda que els israelians reservaven a la presència de Déu durant l'èxode.

José Miguel Pérez i Pérez

Una imatge de l'espaiós temple.

RESIDENCIAL SANT CRIST

UNA LLAR FAMILIAR
A PUNT PER
ENTRAR-HI A VIURE

Situada al mig de Piera, amb jardí,
àmplies estances, visita mèdica
setmanal i un ambient familiar.

Truqueu-nos al 93/ 778 81 09, o veniu a veure'ns al c/ Folch i Torres, 48 de Piera

MATRIMONI de mitjana edat busca persona o persones per a les feines de casa. Pot ser un matrimoni (amb o sense fills) o dues germanes solteres, casades o viudes (amb o sense fills). S'ofereix habitatge (110 m²) a la mateixa finca on vivim nosaltres, al centre de Barcelona (plaça Catalunya). Retribució a convenir. Edat mínima 38/40 anys. Es valoraran informes. No busquem una «minyona» ni una «serventa», sinó un/uns col·laboradors que seran tractats —com esperem ser-ho nosaltres— a la llum de l'evangeli. Contestarem totes les cartes. Confidencialitat garantida.

Apartat de correus 5.579 - 08080 Barcelona

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Poden morir per un vot de diferència

Amb la mateixa indiferència amb què s'hauria donat un resultat de futbol amb empat (2-2), una veu a la ràdio —fa unes setmanes— donà la notícia que al Congrés dels Diputats, després d'un doble empat, no s'havia aprovat el projecte de llei que acceptaria el quart supòsit per a l'avortament. «Per un empat» s'havien salvat, per ara, moltes vides d'éssers humans innocents. Del tot innocents, perquè ni temps no se'ls dona per a néixer. Aquestes petits tenen la vida

pendent d'un fil: la consciència d'uns quants diputats. Potser quan aquest article surti a la llum ja s'haurà produït algun nou fet.

Lamento haver de repetir el que vaig dir fa uns anys: Amb unes lleis així, malgrat el vellut, les moquetes i l'ambient noble del Congrés dels Diputats, aquell saló no és pas aliè a les galledes de deixalles de certs quiròfans, on van a parar les restes dels no-nascuts.

Quina pena! Si arriben a néixer, la llei protegirà la seva vida. Però al si matern depenen de la decisió dels altres. Sempre m'havia pensat que aquest lloc —el si d'una mare— era el lloc més segur per a un home. Després ve el naixement i, amb ell, la llum de la vida; i també atacs i perills de tota mena. Però no és pas així, la nostra civilització —avui no m'atreveixo a anomenar-la cultura— va fent del claustre matern el lloc més perillós per a un infant.

En aquest article m'estic referint a la vida, però el nostre món fa cada cop més pudor de mort. Els estudis dels antropòlegs moderns posen en evidència un fet que fa pensar. A les cultures asiàtiques i africanes, la mort sempre hi és present. Pensem, per exemple, en el crematori múltiple de cadàvers, a la vista de tothom, a les voreres dels rius sagrats de l'Índia. Però s'hi respecta la vida. A les societats occidentals passa el contrari: amaguen la mort, s'esforcen a fer-la

passar desapercebuda, a camuflar-la. Els fa vergonya tenir morts. Els dissimulen i els fan desaparèixer tan aviat com poden. Sembla, de vegades, com si els arrabassessin a la família. Però es menysprea la vida. Hi ha avortaments i eutanàsia. Paradoxa de l'home científic i tècnic, que, d'una banda, fa retrocedir la mort, però, de l'altra, la provoca «legalment» com no s'havia fet mai abans.

Veient el nombre de partidaris de la mort, de defensors de la mort d'innocents, haurem de cridar tots, moltes vegades, en favor de la vida; de la vida biològica i de la vida moral.

Hi ha una nació que, en la seva història de dos segles, ha tingut 600.000 morts en guerra. Però, només l'any 1974, ja van matar just el doble de futurs ciutadans: 1.200.000 avortaments «legals»; a part els no-controlats. Ara, tràgicament, el nombre de 600.000 és insignificant davant la suma actual d'avortaments.

¿Quin nivell o, més ben dit, quina silueta moral pot tenir una nació en què els pares que maten es poden comptar per milions un any rere l'altre? ¿Es pot creure algú seriosament que, en aquest context, es podrà continuar respectant algun valor que pesi menys que la vida d'un fill?

No dubtin pas els lectors que es continuarà cridant en favor de la mort. Tantes vegades com calgui, haurem de cridar molts en favor de la vida.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

El drama de l'atur

Aquest diumenge celebrem la Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist. En diem també Corpus Christi. És una festa de l'amor de Jesucrist que ens dona el seu Cos com a menjar i la seva Sang com a beguda per alimentar d'amor la nostra vida.

Avui tenim un problema molt greu que afecta moltes persones i moltes famílies arreu: l'atur. Manca molt treball en el món. L'atur és gravíssim. Joan Pau II hi fa referència en moltes ocasions i sempre amb paraules que expressen aquesta gravetat: «el fenomen creixent de l'atur», «la terrible plaga de l'atur», «l'atur que afligeix tantes famílies i tants joves», «la tragèdia de l'atur que mena molts homes i moltes

dones a la desesperació o a engruixir les fileres dels marginats socials», etc. I en l'encíclica *Laborem exercens* el qualifica com «la clau contemporània de tota la qüestió social».

I no podem oblidar que el treball és un dret fonamental de la persona humana. És ben veritat que el treball dignifica l'home. Amb el treball, la persona aconsegueix el sosteniment bàsic i decorós per a ella i per a la seva família. Així mateix, amb el treball les persones participem d'alguna manera en l'obra creadora de Déu. Són ben conegudes aquelles paraules del Creador adreçades als nostres pares: «Creixeu, multipliqueu-vos i domineu la terra.» Aquest és el *significat objectiu* del treball.

Tanmateix, cal considerar el seu *significat subjectiu*. En aquest sentit convé tenir sempre present el que ha dit Joan Pau II: «El treball està en funció de l'home i no l'home en funció del treball.»

A la llum de la dignitat del treball i del que representa per a les persones, apareix amb major relleu el drama de la persona que no té treball en la nostra societat. Aquest drama de l'atur comporta per a les persones sense feina mancances i inseguretats econòmiques que podem traduir en pobresa, i que en moltes ocasions arriba a la misèria i també a frustra-

cions personals. Podem ben dir que l'atur és la plaga moderna que destrossa vides i famílies.

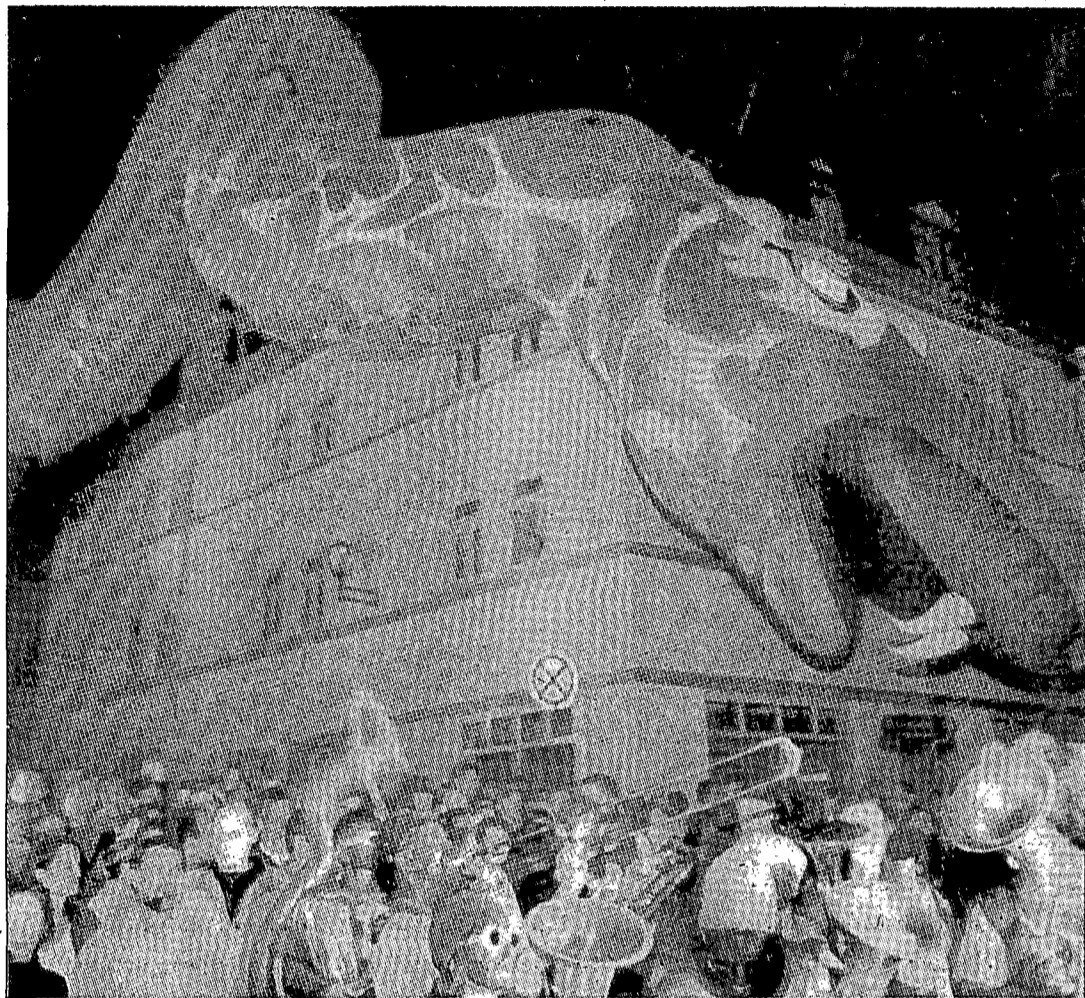
L'atur és certament un problema econòmic, polític i social. Però també és un problema d'ordre moral i espiritual perquè és símptoma d'un *desordre moral* profund. Si els principis morals no presideixen l'activitat econòmica i l'acció social i política, difícilment s'arribarà a la solució desitjada d'aquest problema tan central i que afecta tantes persones i famílies.

És necessari trobar respostes a aquest drama de l'atur. S'estan fent passos. Això demana una constant participació de les organitzacions obreres i patronals, de les institucions autonòmiques i estatals i de la societat sencera. Així mateix, és necessària una veritable conversió espiritual, ja que l'egoisme dificulta qualsevol solució per remeiar aquest greu problema de l'atur.

La festa del Corpus Christi és una festa de l'amor del Senyor per a tothom, puix ens lliura el seu Cos i la seva Sang. És una festa que ens pot ajudar a prendre renovada consciència del drama de l'atur i de la impossibilitat que molts homes i moltes dones d'arreu puguin exercir el dret al treball que dignifica la persona humana.

opinió

Zoom

La ciutat de Weimar, pàtria de Goethe i de Schiller, s'ha vist sorpresa per aquesta gegantina serpent que senyoreja per damunt dels edificis i de la multitud, durant el Festival dels artistes que es va acabar el 5 de juny passat. La idea ha estat del grup francès *Plasticiens volants*, fundat l'any 1976, la originalitat del qual consisteix en què els seus personatges tenen el cel com a escenari, i nines gegants i altres figures inflades són els herois del seu espectacle.

Notes insignificants

Germa Adrià

Bones i dolentes

En una cantonada del carrer Gignàs han pintat, amb lletres molt grans i ben fetes, un rètol que diu així: «Les nenes bones van al cel, i les dolentes a tot arreu.» No sé qui l'haurà pintat, però m'agradaria explicar-li que s'equivoca, i molt.

Conec moltes «nenes bones» segons l'ideari del pintor. I totes les que conec són molt alegres, simpàtiques, encisadores, modernes i bullangoses. I van a tot arreu amb un somriure natural i espontani. Les veig a les reunions i pels carrers. Sé que van a congressos i trobades juvenils i que, quan en tenen ganes, també van a alguna discoteca. Van a la muntanya i a la platja i algunes, fins i tot, a l'estiu, fan algun servei en algun país del Tercer Món. Van «a tot arreu... i van al cel», perquè moltes ja viuen el cel aquí, amb els seus pares, i els seus promesos i les seves amistats.

Conec moltes més «nenes dolentes» segons l'ideari del pintor, i m'adono que van a pocs llocs. De discoteca en discoteca; de bar en bar i moltes vegades busquen drogues o pastilles. Aquestes «nenes dolentes» necessiten riure a crits, si no els sembla que no riuen. Necessiten enfitar-se de sorolls i begudes i petons profunds, però mal donats. Necessiten convertir la nit en dia. Necessiten sensacions fortes, perquè no tenen alegria dins seu, sinó tan sols a flor de pell. Molts matins, a dos quarts de set, me'n trobo alguna que acaba la seva nit-dia esgotada, gairebé s'arrosseguen pels carrers. Aquestes «nenes dolentes» van a tot arreu? I algunes, fins i tot, van a la presó. I allà les trobo més tranquil·les i una mica més reflexives. Però... no s'acaben de convèncer que s'han de convertir en «nenes bones» si volen viure l'alegria.

M'agradaria fer una fotografia d'una «nena bona» i d'una «nena dolenta». Són somriures diferents! M'agradaria que les «nenes dolentes» veiessin les «nenes bones» en el seu servei al Tercer Món, o en algun voluntariat social. A més, les «nenes bones» estudien tot el que poden i s'enriqueixen com a persones. I la majoria de «nenes dolentes» només estudien per al llibertinatge.

Bé, potser m'he passat amb el comentari. Acabo reproduint una altra vegada la pintada. «Les nenes bones van al cel, les nenes dolentes a tot arreu.» Al cel totes seran «nenes bones».

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Beatificació imminent del papa Joan XXIII

Els papes dels últims concilis, el Vaticà I i el Vaticà II, que són Pius IX i Joan XXIII, estan a punt de ser declarats beats per l'Església, segons informa Zenit, l'agència internacional d'informació oficiosa del Vaticà. La proclamació, reservada al Sant Pare, es podria produir durant l'Any Sant del 2000, segons aquesta agència.

Tots dos papes, de caràcter i temperament divers, han tancat cadascun una època: la de l'Estat Pontifici, Pius IX, i la de la teologia tridentina, Joan XXIII.

La causa de Joan XXIII ha necessitat 30 anys d'investigacions, estudis i testimonis. Fou encomanada a la Postulació General de l'orde de framenors, donat que Joan XXIII era terciari franciscà. Justament el postulant general era un framenor català, el pare Joan Folguera i Trepà, que duia personalment el procés. El pare Folguera, mort el 7 d'octubre de 1995, mai no va voler fer declaracions públiques sobre l'estat en què es trobava el

procés canònic, per no dificultar o encallar els seus tràmits, però pocs dies abans de morir (a Barcelona) va dir: «La causa de beatificació de Joan XXIII es troba en una fase molt avançada i cal reconèixer que el poble català és un dels que ha demostrat més veneració pel «Papa bo» i l'interès per la seva beatificació.»

La causa compta amb una quinzena de miracles declarats, i amb la satisfacció dels protestants, ortodoxos i jueus. Ha superat tot el desenvolupament d'instrucció i ara el voluminós expedient s'ha lliurat a la Congregació de les Causes dels Sants, entrant ja en la fase d'anàlisi previst en l'ordenament pontifici, al terme del qual podrà ser declarat beat.

D'altra banda, l'arquebisbe Loris Capovilla, que fou secretari particular de Joan XXIII, ha comentat: «Estic content pel treball que s'ha fet. Jo he complert amb el meu deure declarant tot allò que sabia i coneixia; ara espero amb gran joia la solemne jornada de la seva beatificació.»

Cal dir que la canonització de Joan XXIII va ser proposada pel bisbe polonès Bodan Nejez en el Concili Vaticà II. Suggestia un procediment antic, segons el qual fos canonitzat per aclamació general dels pares conciliars amb unió amb el Papa. Alguns van trobar bé la proposta, com els bisbes Méndez Arceo, Helder Câmara i Luigi Bettazzi, mentre que altres, com els cardenals Lercaro, Siri i Ottaviani s'hi oposaren per no crear antecedents desusats actualment. La majoria dels pares conciliars van manifestar el desig de seguir els mecanismes ordinaris de qualsevol procés canònic de beatificació i canonització, cosa que, segons fonts properes a la Santa Seu, s'ha dut a terme amb resultats altament positius. Ara, l'última paraula la té el Papa.

Punt de vista

Josep Casellas i Matas
Capellà i periodista

Any de traspàs a la Franja

Un decret del Vaticà, datat del 15 de juny de 1995, consagrava el desmembrament de més d'un centenar de parròquies de la Franja de Ponent, fins ara pertanyents a la diòcesi de Lleida, per passar a la de Barbastro-Montsó. Va ser justament poc després de la cloenda del Concili Provincial Tarraconense quan va materialitzar-se la primera fase del procés de segregació. Ara tornem a ser en un any de traspàs. El dia 15 d'aquest mes 87 parròquies dels arxiprestats de la Llitera i del Baix Cinca, bàsicament de parla catalana, seran incorporades a aquella diòcesi aragonesa.

Els primers passos d'aquest procés segregacionista els van fer els bisbes aragonesos i la Conferència Episcopal espanyola fa gairebé vint anys. Però, sens dubte, un dels artífexs del desenllaç final va ser Mario Tagliaferri, anterior nunci de la Santa Seu a l'Estat espanyol. La seva no participació en el Concili Provincial Tarraconense, llevat de la intervenció apocalíptica que va protagonitzar en la cerimònia de cloenda, li va deixar temps lliure per ultimar l'adveniment del que José María Lemiñana, rector de Roda d'Isàvena, va qualificar de «dia històric»: el 16 de juny de 1995, data

en què el clergat aragonès, reunit a Saragossa, va poder aplaudir l'anunci del traspàs fet per Elías Yanes en nom dels altres bisbes de la regió.

La coincidència entre l'acabament del Concili, amb la seva aposta per la unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya, i l'inici de la segregació de les parròquies de la Franja, no és casual. Vuit personalitats de la cultura catalana no van trigar a reaccionar i van titllar de «política i no pastoral» aquesta modificació dels límits de la mil·lenària Tarraconense. I hi ha motius sòlids per pensar que les raons pastorals no van ser les úniques que van fer inclinar la balança cap al costat del sí. El mateix Ramon Malla, bisbe de Lleida, no s'ha estat de constatar amb tristesa que el Vaticà s'ha guiat exclusivament per criteris administratius, i ha deixat de banda els factors històric i sociològic.

A favor de la segregació podria adduir-se que el Concili Vaticà II, en el decret *Christus Dominus*, afirma que «si el cas ho demana, també es tindran en compte els límits de les circumscripcions civils» en la revisió dels límits de les diòcesis. Es tracta d'un toc d'alerta, no pas de cap criteri imperatiu. Una mica més endavant, el decret conciliar diu, aquí ja amb més contundència, que «hom atindrà també els fidels de llengua diversa» amb les persones i els mitjans adequats.

El factor lingüístic

Una gran part dels 30.000 fidels que el dia 15 entraran a la diòcesi de Barbastro-Montsó parlen català, una llengua que no és la que predomina en aquella circumscripció eclesiàstica. ¿Tindran en compte aquest fet els responsables diocesans de Barbastro-Montsó i els bisbes de la província eclesiàstica de Saragossa en

el seu conjunt?

Els textos oficials d'ara fa tres anys no conviden pas a l'optimisme. El decret del Vaticà justifica el traspàs amb l'afirmació de la voluntat d'«afavorir el major bé espiritual dels fidels», i no fa cap al·lusió a la llengua catalana. La llengua, ¿no té un lligam estret amb l'expressió de la vida espiritual i, particularment, amb l'experiència religiosa? La carta dels bisbes aragonesos, datada, com el decret de la Santa Seu, el 15 de juny de 1995, tampoc no es refereix en cap moment al factor lingüístic.

És fins a un cert punt comprensible que Ambrosio Echebarría, bisbe de Barbastro-Montsó, s'hagi preocupat darrerament de la recuperació del patrimoni material de les parròquies de la Franja que ara es troba a museus del Principat de Catalunya. Amb més raó pot esperar-se que aquest prelat vetllí, sobretot ara que tindrà una part significativa de fidels catalanoparlants dins la seva diòcesi, per la conservació del patrimoni espiritual que suposa una llengua diferent de la castellana, amb la identitat corresponent.

Potser seria excessiu demanar al bisbe Echebarría que secundés la petició que acaba de formular Marc Forné, cap de govern d'Andorra, a la Santa Seu: que el Papa utilitzi cada any la llengua catalana en els missatges de Nadal i de Pasqua. Roma és lluny, però els fidels de la Franja que seran sota la seva jurisdicció els tindran més a prop que mai. I això que val per a ell també cal esperar que ho tinguin present els seus successors.

El record de la recent festa de Pentecosta pot contribuir a escampar arreu, i particularment a tots els territoris on es parla català, la convicció bíblicament arrelada que totes les llengües són dignes per expressar la Bona Nova de la salvació.

Cartes del lector

«La flor de Nadal»

Sra. Directora,

Després de llegir la carta de Francesc Feixas, sota el títol «Pastorets», com a autor de *La flor de Nadal*, vull clarificar dubtes i expressar els motius d'oferir *Els Pastorets de l'Ametlla* un espectacle digne de les festes nadalenques a les diverses famílies de Catalunya.

El 1940, en plena renaixença de l'esperit religiós popular, vam sentir la fretura d'emmarcar en un escenari teatral el transcendental misteri del naixement de Jesús, i expressar amb imatges simbòliques les idees de la bondat (els àngels), el malèfic (els dimonis) i el concepte erroni que del Messies tenia el poble d'Israel. Resumint: fer del Jesuset de Betlem, vingut a la terra del sí d'una Verge per la redempció de la humanitat, centre i motiu de l'espectacle dels pastorets.

Aquesta idea va ser possible perquè a l'Ametlla hi havia una arrelada tradició de teatre, cant i cultura evangèlica, una sincera fidelitat a l'Església, a Catalunya i a la llengua catalana. I també va ser possible gràcies a l'esforç, la il·lusió i l'entusiasme dels directors escènics, artístics, musicals, actors, cors, grups coreogràfics, tramoiés i luminotècnics, al mecenatge de l'empresa tèxtil i l'estímul del Dr. Vicente Enrique Tarancón, llavors bisbe de Solsona. Vull fer constar, finalment, el meu aplaudiment a l'actual joventut ametllenca que realitza cada any, amb art i èxit, *Els pastorets de*

l'Ametlla, dignes successors dels amics absents que els estrenaren en el seu dia.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

No és això, companys

Sra. Directora,

A la Comunitat de Sant Egidi: si per defensar o afavorir la nostra pròpia opinió hem de malparlar de l'opinió de l'altre, potser és que hom no està gaire segur de la seva. Si, fins i tot, per ajudar una persona n'hem de perjudicar una altra, valdrà la pena que abans de fer res ens hi pensem.

No s'hi val, companys, que per defensar que uns avis puguin quedar-se a casa i que una treballadora familiar els atengui a estones concertades s'hagi de dir tot el que dieu —posant-ho en boca, millor dit, en ploma, d'aquesta Maria imaginària— en contra de les residències. Que no heu parlat amb cap avi o àvia cuidats i estimats per les Germanetes dels Pobres, per exemple? O amb gent gran que viu en qualsevol de les residències del nostre entorn?

Ja sabem que està molt bé que un avi o una àvia

puguin quedar-se a casa, ben cuidats i estimats pels seus fills o per qui sigui, però també és molt bo que els avis que ho necessiten per la causa que sigui puguin viure en una residència on també seran estimats i feliços. Llegint aquesta tristament publicada «Carta de Maria» hom podria pensar que les residències són plenes de reixes, de gent malèvola, trista i que els responsables d'aquestes llars d'avis són persones que no tenen gens ni mica d'estimació. No és això, companys, no és això.

MN. JACINT MEDINA
Rector de Crist Rei de Manresa

Sacerdoci femení

Sra. Directora,

En una carta publicada en aquesta secció, el 14 de maig de 1998, un lector reclamava el sacerdocí femení. És curiós que en aquestes altures el remitent no s'hagi assabentat del criteri que té el magisteri de l'Església catòlica: per voluntat divina només l'home batejat rep vàlidament la sagrada ordenació. Jesucrist només va escollir apòstols entre els seus deixebles homes, ni ells ni els seus successors van administrar mai l'orde sagrat a les dones.

JAIME PRATS SABATER
Barcelona

Vaticà

L'hora dels moviments

■ Roma acull la trobada més massiva en vigílies del Jubileu

ROMA.— Com a resposta a una crida personal de Joan Pau II, 150.000 persones es van reunir a la plaça de Sant Pere el 30 de maig passat per participar en la trobada del Sant Pare amb els moviments eclesials i les noves comunitats.

Van arribar procedents de quasi totes les parts del món. Homes, dones, joves i gent gran que, com els pelegrins del passat, es van trobar en aquesta plaça de Sant Pere. Una plaça que es va convertir, per unes hores, en el cenacle de la nova evangelització. Aquest esdeveniment, que té el seu origen en la invitació que el Sant Pare va fer en la seva homilia durant la vetlla de la Pentecosta el maig de 1996, va tenir dos moments claus.

Del 27 al 29 es va celebrar un congrés mundial amb el tema: «Els moviments eclesials: comunió i missió a les portes del Tercer Mil·lenni.» Aquest congrés va ser un moment d'aprofundi-

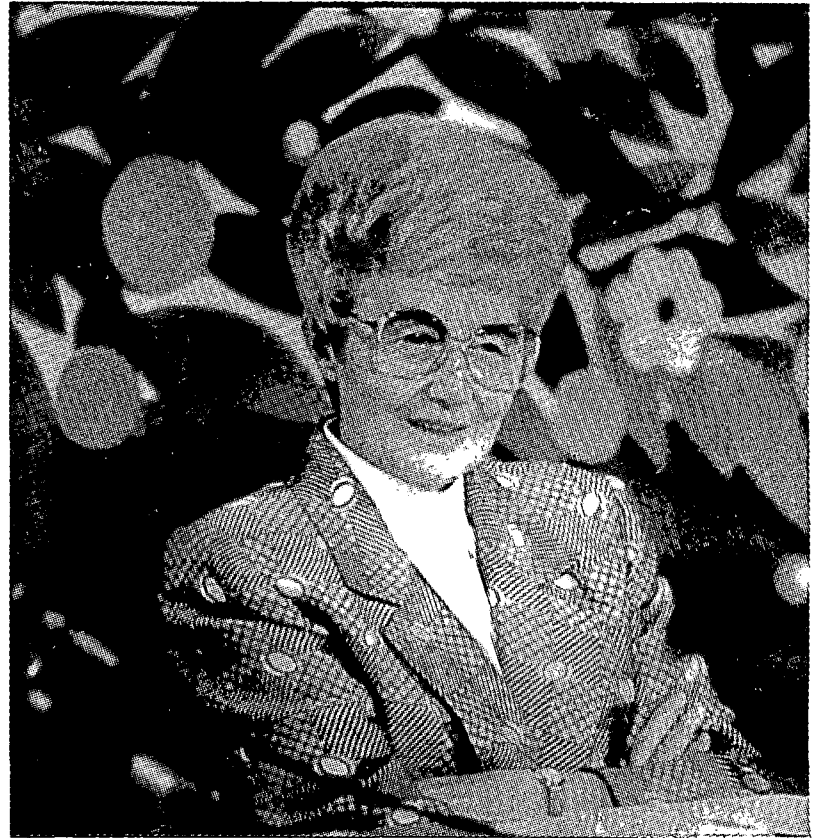
ment de la naturalesa teològica dels moviments i d'intercanvi de testimonis.

El Sant Pare, en el seu missatge final, va dir dels moviments: «He constatat amb joia la disponibilitat de posar les seves energies al servei de la Seu de Pere i de les seves Esglésies locals. Representen un dels fruits més significatius de la primavera de l'Església que ja havia estat anunciada pel Concili Vaticà II. La seva presència manifesta la frescor de l'experiència cristiana fundada sobre la trobada personal amb Crist.»

A prop del Papa

El segon moment fou la trobada personal amb el Sant Pare: 150.000 persones van poder seguir l'acte a la plaça de Sant Pere. La retransmissió de la RAI via satèl·lit va permetre que molts més, a Barcelona i a d'altres punts del món, seguissin aquest excepcional esdeveniment eclesial que ha contribuït a enriquir el gran patrimoni de l'Església.

Alternant amb cançons i peces mu-

Chiara Lubich va ser present a la trobada.

sicals, les intervencions d'alguns fundadors d'aquests moviments com ara Kiko Argüello, Jean Vanier, Mons. Luigi

Giussani o Chiara Lubich, van comunicar al Sant Pare la seva experiència personal amb testimonis nascuts de la vida, d'una profunda estima a Jesús.

El Sant Pare va recordar que allò que va succeir a Jerusalem fa dos mil anys és com si es renovés en aquella plaça: «Com aleshores els deixebles, també nosaltres ens trobem units en un gran cenacle de Pentecosta, anhelant l'efusió de l'Esperit Sant. L'Església ha descobert la dimensió carismàtica: l'Esperit Sant no es limita a santificar i guiar el poble de Déu per mitjà dels sagraments i dels ministeris, dispensa en-

tre els fidels gràcies especials útils al renovament i a la major expansió de l'Església.»

Els moviments participants a la recepció via satèl·lit a Barcelona van dirigir una carta al Sant Pare en la qual expressaven: «En la vetlla de la Pentecosta ens heu convidat a viure la riquesa de la diversitat per la gràcia de l'Esperit Sant. Ens hem sentit confirmats en el mateix carisma i encoratjats encara més a evangelitzar cada racó del món.»

Queda la sensació d'haver viscut una experiència d'Església que marcarà un abans i un després. Els moviments tenen, més que mai, la consciència d'haver trobat en els seus carismes i en la confirmació de l'Església una cosa gran, bonica, extraordinària, verdadera; uns dons de l'Esperit que els han estat donats per comunicar-los i compartir-los amb joia.

Gabriel García

Oberts a l'Esperit

Tres-cents cinquanta delegats de cinquanta-sis moviments eclesials es van reunir a la Domus Pacis, al costat de la Via Aurelia, i no gaire lluny de Ciutat del Vaticà. Foren dies intensos de reflexió i de convivència, en què es van replantejar mètodes, es van analitzar fonaments teològics, es van establir contactes molt fructífers per al creixement de la presència dels moviments en la vida de l'Església.

D'entrada, un bon elenc de conferenciants, que van donar peu al diàleg en profunditat. El Papa, en la vetlla de la Pentecosta de 1996 va dir: «Un dels dons de l'Esperit en el nostre temps és certament el floriment de moviments eclesials, que des del començament del meu pontificat he indicat contínuament que són motiu d'esperança per a l'Església i per als homes.»

Unes paraules que van ser el teló de fons de les converses, dels diàlegs i, sobretot, de les ponències. Va sobresortir la del cardenal Ratzinger, que va sorprendre pels seus plantejaments quan va parlar dels moviments eclesials i la seva col·locació teològica. Partint de la successió apostòlica, Ratzinger va distingir entre la vivència de les esglésies locals i la universalitat dels moviments, que representen la resposta a l'«aneu i prediqueu l'evangeli a totes les criatures».

La invitació del cardenal Ratzinger a què els moviments fossin fidels als seus pastors va ser clara, però la seva presentació teològica va obrir horitzons que transcendeixen fronteres i circumscripcions, i fan sentir la força dels carismes per fer present l'evangeli avui arreu del món.

La vetlla de la Pentecosta a la plaça de Sant Pere i l'eucaristia del diumenge a la plaça mateix foren un signe de la vitalitat dels moviments. Les paraules del Papa, estímul al servei del ministeri universal, i orientant a una presència viva i activa en el món d'avui van servir d'estímul als moviments eclesials i a les noves comunitats, oberts tots a l'acció de l'Esperit.

Cristóbal Sàrrias

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

**En cas de defunció,
què s'ha de fer?**

Truqui al 902 11 65 93

*Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses*

Espanya

Santiago prepara l'Any Sant compostel·là

■ S'espera un augment de pelegrins respecte a 1993

Santiago comença a preparar-se per a l'Any Sant.

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— El Comitè per al Jubileu de l'Any 2000 s'ha reunit a Santiago, amb motiu del pròxim Any Sant compostel·là de 1999. Sota el lema «Jubileu i Pelegrinació» s'han perfilat qüestions pràctiques en vista de les celebracions de l'Any Sant i del Gran Jubileu.

El director del Comitè per al Jubileu de l'Any 2000 de la Conferència Episcopal espanyola, Joaquín Martín Abad, va participar en una de les sessions de diàleg en què es va plantejar què demana l'Església a les agències de viatge y a les guies. Martín Abad va assenyalar que les agències autoritzades per la Conferència han de considerar la pelegrinació com una de les principals activitats amb la intenció d'atendre tota mena de pelegrins, «fins i tot els de classe pobre i els discapacitats».

Aquesta trobada va tenir la participació de l'arquebisbe d'Ovièdo, Gabino Díaz Merchán, que va afirmar que l'Any Sant compostel·là és la preparació per al Jubileu. D'altra banda, l'arquebisbe de Santiago, Julián Barrio, va destacar que l'objectiu d'aquesta reunió era «preparar els fidels perquè en els jubileus cadascú ofereixi el millor de si mateix». A

més, va subratllar la importància de mantenir viva l'hospitalitat en les pelegrinacions i va anunciar que l'Arquebisbat està dissenyant una xarxa de voluntaris per atendre els pelegrins i facilitar-ne l'estada a Santiago.

Quant a l'afluència de pelegrins, s'espera que la presència sigui superior a la de 1993, l'últim Any Sant. En aquella data, 99.436 persones van rebre la *Compostel·la*, el certificat que acredita que s'ha recorregut el Camí de Santiago.

El president del Comitè Tècnic per al Gran Jubileu de l'Any 2000, Donato Renato Mòsellà, també va ser al·l'entorn i va explicar que Roma preveu rebre uns 30 milions de pelegrins per al 2000. En aquest sentit, va expressar que la Santa Seu ha projectat un programa per oferir aliments, informació, assistència espiritual i sanitària, i iniciatives de caràcter cultural per als pelegrins. (C.C.)

Novetat

LA SÈRIE FESTA

Un nou servei, un bon regal

Acaba de néixer. Un conjunt de llibres il·lustrats, de bona presentació i de contingut amable però no superficial, pensats per regalar als qui s'estan preparant per a celebracions importants: el matrimoni, la confirmació, la primera comunió, el bateig d'un fill. Ajudaran a viure amb més intensitat i profunditat la celebració i seran un bon signe d'amistat i afecte per part de qui els regalà. Publicats en català i en castellà. En venda a les llibreries habituals.

Ja n'han sortit els dos primers

EL NOSTRE CASAMENT
Sèrie Festa,
núm. 1
44 pàgs.
875 ptes.

Amb espais per apuntar dates i records, una presentació estimulant del matrimoni cristià, els passos de la celebració, suggeriments de cara al futur, selecció de lectures, pregàries per acompanyar el camí...

Per regalar als amics que s'han de casar o als nuvis que vénen a la parròquia.

LA MEVA CONFIRMACIÓ

Sèrie Festa,
núm. 2
48 pàgs.
875 ptes.

Amb espais per apuntar dates, records i compromisos; el sentit de la confirmació explicat «en 9 paraules», els passos de la celebració, selecció de lectures, pregàries joves per viure la fe cada dia...

Per regalar al catequista, als padrins, a un amic, o als nois i noies que es preparen per confirmar-se.

Dones cristianes miren el futur amb esperança

MADRID.— El Escorial ha acollit la V Assemblea de Dones Cristianes d'Europa, on s'ha reflexionat sobre el tema «De cara al nou mil·lenni amb esperança». Anglicanes, catòliques, protestants i ortodoxes s'han reunit per aprofundir en el coneixement de la fe cristiana, actuar en favor de la unitat de l'Església i promoure iniciatives que fomentin la pau i la justícia. En aquesta Assemblea s'han desenvolupat diferents tallers formatius i educatius, com l'acció sense violència, la prostitució i el tràfic sexual, l'espiritualitat de les dones o el diàleg interconfessional i intercultural, entre altres. (SIC)

Un estiu a la llum de l'esperit missioner

MADRID.— Cristians sense Fronteres ja ha preparat les Trobades Missioneres de Silos (Burgos). Des de fa 24 anys se celebren amb una gran acampada a les rodalies del monestir benedictí de Santo Domingo de Silos. Aquest any es fan sobre el tema «Vine, Esperit Missioner!».

Les trobades duren deu dies i tenen com a denominador comú la diversió i l'expressió de la comunitat cristiana. Es faran campaments per a adolescents,

joves i famílies, i començaran el juliol. L'agost tindrà lloc un campament centrat en l'evangelització des de la cultura, un altre es dedicarà als catequistes i es farà un camp de treball per restaurar esglésies de petites comunitats i conservar imatges.

Les inscripcions es poden formalitzar a la seu de Cristians sense Fronteres, al carrer de San Bernardo, 29 de Madrid, o a través d'Internet: csf@planalfa.es. (SIC)

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona
Rivadeneira, 6 - 08002 Barcelona
Tel. 93 302 22 35 - Fax 93 318 42 18 - E-mail: cpl@tsai.es

Abel, Abraham i Melquisedec

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Des del segle IV fins als nostres dies, l'Església de ritu romà cita tres noms en la pregària eucarística: Abel, Abraham i Melquisedec. Fins a l'any 1967, en què foren introduïdes les pregàries eucarístiques II, III i IV, això ho feia cada vegada que celebrava l'Eucaristia amb l'única Pregària eucarística fins aleshores en ús, i que roman encara en el Missal com la Pregària eucarística I o Cànon romà. El text on aquests tres noms apareixen forma part de la continuació de l'anamnesi, amb l'ofrena del sacrifici de l'Església, i és una petició humil al Pare perquè vulgui acceptar aquesta ofrena. El text diu així: «Digneu-vos a mirar complagut aquesta ofrena; i accepteu-la, com us dignàreu acceptar els presents d'Abel, el just, el sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe, i l'oblació pura que us oferí Melquisedec, el vostre gran sacerdot.» La iconografia cristiana dels primers segles ens mostra aquestes tres referències bíbliques amb una relativa freqüència.

És normal, atesa la repetició del Cànon romà. Una de les representacions més clàssiques és la de sant Apolinar in classe, a Ravenna. Però també en els nostres dies

trobem esglésies amb pintures que es refereixen a aquests tres personatges bíblics, en la seva relació amb l'Eucaristia. Enguany, la figura de Melquisedec ocupa la primera lectura y el salm de la solemnitat del Cos i la Sang del Senyor, i cada diumenge, al primer salm de Vespres, cantem les paraules del salm 109, comentades per la carta als Hebreus (cap. 7), i referides al sacerdoti de Jesucrist: «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.»

El text citat de la Pregària eucarística I es refereix a una ofrena. Què és el que oferim? Ho diu abans: «Oferim a la vostra majestat, dels béns que vós mateix ens doneu, la víctima pura, santa i immaculada, el pa de la vida eterna i el calze de la salvació.» L'ofrena, el sacrifici, de l'Església és Jesucrist, perquè no hi ha altra ofrena que pugui donar al Pare «tot honor i tota glòria». Però Crist ha «adaptat» el seu únic i irreplicable sacrifici personal a la condició de l'Església de tots els temps, per tal que l'Església el pogués oferir incessantment, unint-se a aquesta ofrena en tant que l'Església està unida a Jesucrist. Aquesta «adaptació» és el fet sacramental: sota les aparences del pa i el vi que passen a ser el Cos i la Sang de Crist, donat i entregat,

però gloriós pels segles, s'actualitza en cada celebració eucarística el sacrifici irreplicable i perenne del Senyor. El Concili Tridentí va explicar-ho magníficament.

L'Església sap prou bé que el sacrifici de Crist ha estat irrevocablement plaent al Pare; però en la litúrgia demana que sigui acceptat com a realitat actual, en tant que és l'ofrena que ell, l'Església, en fa en aquella celebració concreta. Per això recorre a unes imatges bíbliques que, per una banda, parlen d'hommes que sacrifiquen i ofereixen i, per l'altra, són signes precursors destacats del sacrifici de Crist.

Abel

El primer és Abel. La gènesi ens el presenta com l'home just, després que els seus pares han estat expulsats del Paradís. Déu acceptava les seves ofrenes sinceres, i fou l'enveja del germà la que el portà a la mort. La seva sang és un clam que puja al Senyor. La seva condició de «just» després del pecat ha portat a força Pares de l'Església a considerar-lo com el primer vestigi de l'Església dels justos. Abel és també una imatge de Crist. Jesús és el Just per excel·lència, i l'ofrena de la seva vida és plena i estimada pel Pare.

Abraham

L'al·lusió a Abraham es refereix a l'ofrena del seu fill Isaac. L'actitud del pare dels creients és el «tipus» de l'obediència i de la fe en la Paraula de Déu. El sacrifici d'Abraham és, alhora, una de les imatges més clàssiques del misteri pasqual de Crist, a la qual la litúrgia es refereix cada any en la catequesi de la Vetlla Pasqual. Abraham representa l'inici de la història dels creients, com Abel representa el primer just. Jesús és, com diu sant Mateu, fill de David, fill d'Abraham. Però d'alguna manera segons la catequesi dels Pares, Abraham és també una imatge del Pare del cel «que no va plànyer el seu propi Fill i el va entregar per tots nosaltres» (Romans 8:32).

Melquisedec

La referència a Melquisedec com a sacerdot i rei està llargament explicada al capítol 7 de la carta als Hebreus. Però en la primera lectura del Corpus d'enguany se'ns dona el text on aquest personatge històric apareix per única vegada. La seva ofrena és de pa i vi, amb la benedicció al Déu Altíssim. Melquisedec no és del poble dels creients, però beneeix Abraham, el pare dels creients. Els Pares de l'Església hi han vist una imatge de Crist, Fill de Déu fet home entre els homes, que és rei i sacerdot alhora.

La Bíblia a l'abast

El memorial del Senyor

(1C 11:23-26)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

L'Església, misteri de comunió

A imitació de les comunitats palestinenques, els corintis també celebraven l'eucaristia en el marc d'un àpat de germanor. Tothom hi aportava el que tenia i podia, que es posava en comú i servia per a la participació fraternal, tot esdevenint signe de comunió. Així, l'aplec dels creients —l'Església— començava imitant l'actitud dels deixebles —un grup que ho compartia tot entorn de Jesús— per acabar transformant-se en el signe de la presència dinàmica del Senyor, que es feia pa i vi —aliment— dels qui marxaven cap a la salvació en Jesucrist. La participació en els aliments materials comuns —l'esforç de cadascú al servei de tots— creava el clima adequat per poder participar comunitàriament en els misteris de la mort i la resurrecció de Jesús. El grup esdevingué església, sacrament de la presència dinamitzadora de la comunió que salva tothom. A Corint, però, alguns cristians desvirtuaven el signe salvador amb el contrasigne del seu egoisme i de l'ostentació que aprofundia la divisió en la comunitat. L'Apòstol els

repta: «El resultat és que, quan us reuniu, ja no celebren el sopar del Senyor, i mentre uns passen gana, uns altres s'atipen i beuen massa» (v. 20). La recriminació de sant Pau als corintis, l'Esperit la dirigeix a les comunitats cristianes de tots els temps. També a nosaltres, que més d'una vegada intentem fer de la celebració eucarística un menjador a part, reservat als de la nostra classe, en lloc de fer comunió amb la totalitat dels germans.

És en ocasió d'aquest reny que sant Pau dirà als corintis que la disciplina que els assenyala no és una invenció seva. «Aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor» (v. 23a). L'Apòstol va aprendre a acceptar —va rebre— la tradició de la comunitat cristiana a la catequesi que seguí a la seva conversió. I ell l'ha passada als corintis, que s'han incorporat també a l'Església de Crist i volen ser fidels al manament de Jesús. Perquè la celebració no és altra cosa que el memorial del Senyor, lliurat per ell a l'Església perquè sigui ella qui el celebri. Els versicles 23b-25 constitueixen el testimoni més antic que tenim en els escrits del Nou Testament sobre la insti-

tució de l'eucaristia. Escrites uns vuit anys abans que l'evangeli de Marc, aquestes paraules ens ofereixen un petit flaix del que va ser el moment nuclear del darrer sopar de Jesús. Dels quatre relats que tenim de la institució de l'eucaristia, aquest de sant Pau és el més semblant al que ens ofereix sant Lluç a 22:19-20. Sant Mateu i sant Marc constitueixen un altre bloc que possiblement recull la pràctica litúrgica de l'església de Jerusalem. Sant Pau i sant Lluç en donen la tradició litúrgica d'Antioquia? Sigui com sigui, aquí se'ns presenta per primera vegada el que va fer «Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat» (v. 23b).

L'Apòstol en la seva catequesi sobre el que va fer el Senyor Jesús aquella nit, subratlla el caràcter de sacrifici cruent que té la mort de Jesús. Així el signe sacramental de la Cena vol fer-nos present aquesta característica. El pa partit és signe i realitat alhora del cos de Crist ofert per nosaltres (v. 24). Igualment el calze és la nova aliança segellada amb la sang de Jesús (v. 25). Els signes parlen: pa i vi per separat, cos occit i sang vessada. El llenguatge dels signes, però, va més en-

llà, de la simple imatge figurativa. Denuncien la realitat que és fa present. És la força del memorial, que no és simple memòria, sinó empelt existencial a la realitat obrada per Jesús. I aquesta realitat no queda atrapada per la mort, sinó que, vencent-la, la desborda i ens porta la dinàmica de la vida nova: la resurrecció. Els signes sacramentals de l'eucaristia ens diuen i ens fan present —ens hi incorporen— la mort i la resurrecció de Jesús, el Senyor. Per això sant Pau, fidel a la tradició cristiana, ens diu: «Així, doncs, cada vegada que mengem aquest pa i beveu aquest calze, anuncieu la mort del Senyor fins que torni» (v. 26). L'anunci —la proclamació sacramental— és dinàmica de comunió. Som el poble que camina cap a l'encontre del Senyor. Hi camina en església. L'església de tots, que lluita per vèncer el pecat i la mort —la separació— intentant que la justícia dels homes s'acosti cada vegada més a la justícia de Jesucrist: «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat» (Jo 13:34). La comunió, amor i compromís d'estimació.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

JUNY

14. Diumenge

El Cos i la Sang de Crist (S) Blanc. Lectures: Gènesi 14:18-20 / Salm 109 / 1 Corintis 11:23-26 / Lluç 9:11b-17ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eliseo, profeta; Fèlix, mjo. mr.; Metodi, Quincià i Eteri, bs.; Santa Digna, vg. mr.
Festa Major: a Santpedor.

15. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 21:1-16 / Salm 5 / Mateu 5:38-42. Si es vol: *Santa Maria Miquela del Sim. Sagrament, fund. (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat de Menthon, fund.; Vit i Modest, mrs.; Landelí, ab.; Santes, Germana Cousin, vg.; Líbia, Benilde i Leònida, mrs.; Eutropia, vg. mr.

16. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 21:17-29 / Salm 50 / Mateu 5:43-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ferriol, b. mr.; Aurelià, b.; Quirze, nen mr.; Santes, Julita mr.; Lutgarda, vg.
Festa Major: a Calella, Durro, Muntanyola i Sant Quirze de Besora.

17. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Reis 2:1.6-14 / Salm 30 / Mateu 6:1-6.16-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori Barbarigo, b. i card.; Avit, prev.; Isaure, diaca, mr.; Montano, sold. mr.; Manuel, Sabel i Ismael, mrs.; Imeri, b.; Rainieri, mjo.; Santa Teresa de Portugal, rel.

18. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiàstic 48:1-15 / Salm 96 / Mateu 6:7-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Armand, b.; Ciríac i Eteri, mrs.; Santes, Marina i Paula, vgs. mrs.; Isabel vg. i mr.
Festa Major: a la Pobla de Segur.

19. Divendres

El Sagrat Cor de Jesús (S) Blanc. Lectures: Ezequiel 34:11-16 / Salm 22 / Romans 5:5b-11 / Lluç 15:3-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romuald, ab. fund.; Gervasi i Protasi, mrs.; Gaudenci, b. mr.; Ursici, mr.; Santes, Juliana de Falconieri, vg. fund.; Aurora, vg. mr.

20. Dissabte

El Cor Immaculat de Maria (MO) Blanc. Lectures: 2 Cròniques 24:17-25 / Salm 88 / Lluç 2:41-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silverj, p. mr.; Macari, b.; Ciríac, mr.; Santes, Florentina vg., i Elia, ab.

Lectures bíbliques

Solemnitat del
Cos i de la Sang de Crist

Cicle C

Lectura primera Gn 14:18-20

Portà pa i vi

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salm, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneïxi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

Salm responsorial 109:1, 2, 3, 4 (R.: 4bc)

Oracle del Senyor el meu Senyor:

«Seu a la meva dreta,
i espera que faci dels enemics
l'escambell dels teus peus.»

R. «Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec.»Que el Senyor estengui lluny des de Sió
el poder del teu ceptre.

Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer,
tens la glòria sagrada des del si de la
[mare,
des del principi jo t'he engendrat.» R.

El Senyor no es desdiu del que jurà:

«Ets sacerdot per sempre,
com ho fou Melquisedec.» R.

Lectura segona 1C 11:23-26

*Cada vegada que en mengueu i en beveu,
anuncieu la mort del Senyor*

Lectura de la primera carta de sant Pau als
cristians de Corint

Germans, aquesta tradició que jo he rebut
i que us he transmès a vosaltres, ve del

Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Al·leluia

Jo 6:51

*Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el
Senyor; qui menja aquest pa, viurà
per sempre.*

Evàngeli

Lc 9:11b-17

Tothom en menjà tant com volgué

Lectura de l'evàngeli segons sant Lluç

Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

El Credo, una pregària?

Joan Guiteras i Vilanova

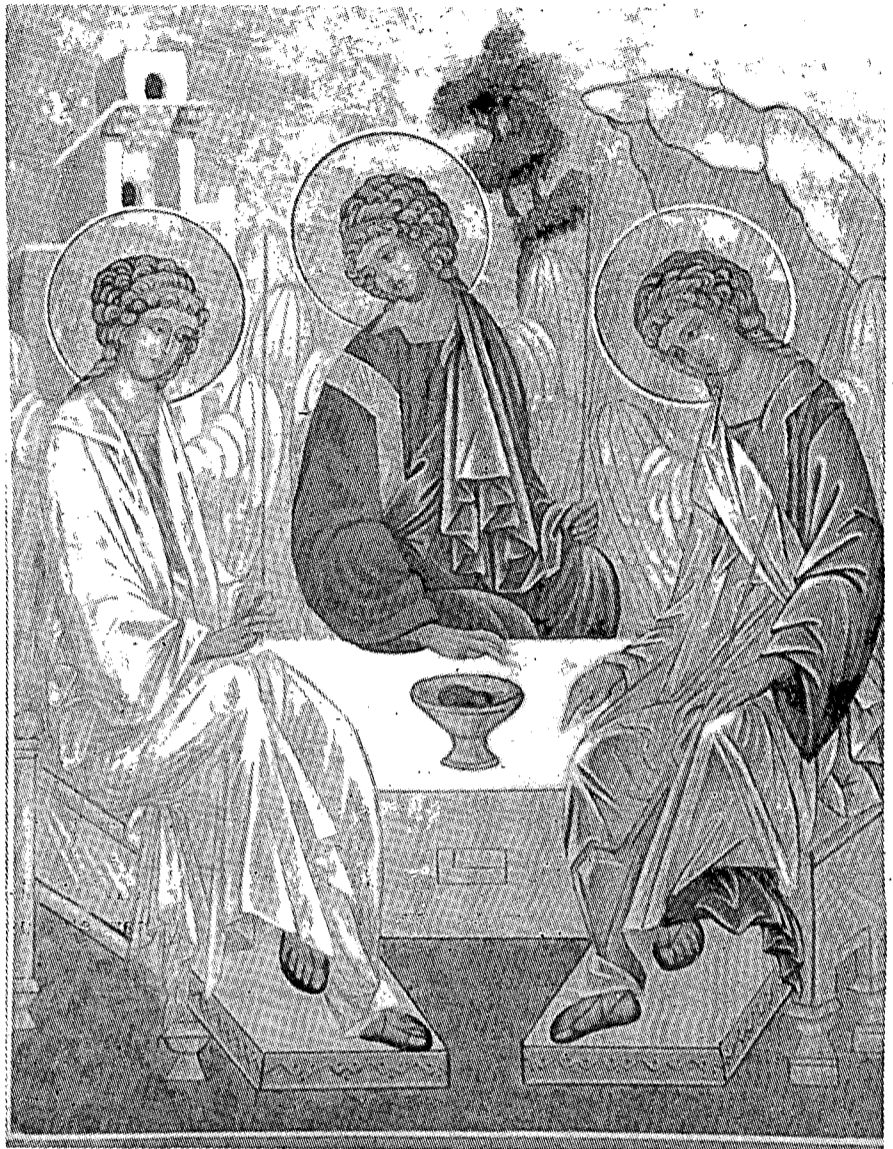
saber escoltar

Els infants de les nostres catequesis, possiblement no reeixirien en una avaluació sobre el Credo o Símbol de la fe. Tant de bo estigui errat! Saber el Credo, tant per als grans com per als menuts, és important. El Credo és el conjunt fonamental de les realitats que professem com a cristians. Si algú ens demana exactament en què creiem, la resposta ha de consistir en recitar el «Crec en un Déu». Per això el Credo no és pas quelcom que pertanyi als alumnes d'una Facultat de teologia —és broma!—, ans és patrimoni de tots els cristians des del dia del nostre baptisme. Saber-lo de cor, memoritzar-lo, hauria de ser normal. A fi de comptes, és el nostre heretatge espiritual.

El Credo o Símbol de la fe és com el carnet d'identitat d'un cristià. Se sap que som cristians a través del que creiem. I, evidentment, seria una insuficiència esclatant saber-lo només de memòria. El Credo desemboca en la vida de cada fidel. Perquè, en realitat, és un sí absolut a Déu. Quan diem «Crec», estem afirmant que acceptem el Déu veritable i tot el que ens ha revelat amorosament. Dir «Crec» és lliurar-se totalment al Déu de l'amor, al Déu u i Tri, que és l'Amor i que l'ha vessat cap a nosaltres en la creació-redempció.

Cal adonar-se que el Credo es pot dividir en tres parts. La primera es refereix al Pare, la segona al Fill i la tercera a l'Esperit Sant. Com unida a aquest darrer hom confessa l'adhesió a l'Església, la comunió dels sants, el perdó dels pecats, la resurrecció de la carn i la vida perdurable.

El Credo fa pensar en el «Shemà Israel» («Escolta Israel, jo sóc el Senyor, el teu Déu...»). Els bons israelites el pregaven tres vegades al dia. Conec cristians que reciten el Credo diàriament al matí i al vespre. El diem o cantem a la missa. El resem davant de la imatge de sant Pere al Vaticà. Vaig viure la mort d'una persona molt propera que, mentre moria, no parava de dir el «Crec en un Déu». Goso afirmar que ens trobem davant d'una gran pregària, d'un sí al Senyor que ens recorda i revifa la fe que tant estimem. Importa la seva recitació freqüent. Resar-lo amb els infants —en la família o en la catequesi— seria una bona manera també per assegurar-ne l'aprenentatge. Ah, sí! Recomano el rés del «Credo» més curt, anomenat també «Símbol dels apòstols».

Trinitat de Rublov.

La mel

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

La setmana passada vaig patir un contratemps, em vaig assabentar que a prop de casa meva hi havia un eixam d'abelles. Vaig recordar que al món cada any moren més persones víctimes d'aquests insectes que de les picades de serps. Personalment també tinc un trist record d'aquests animalons. Per sort, les meves pors van durar poc, abans del capvespre ja se l'havien endut. Vaig parlar una estona amb l'apicultor i després li vaig comprar unos quilos de mel. Menjar-la aquests dies era una sensació que no em volia perdre.

Si bé consta que a Egipte hi havia eixams, sembla que a l'Israel bíblic no va ser així, es menjava la mel que es trobava a la natura. Concretament, s'ex-

plica que era un dels aliments de Joan el baptista. La Terra Promesa es definia com la que dona llet i mel, és a dir, una terra rica en pastures i amb moltes abelles. La mel és un delit exquisit, a la Bíblia se'n parla 64 vegades. És un menjar excel·lent, objecte de regals o símbol del més sublim. En el *Càntic dels Càntics* es defineix el plaer del petó entre els dos enamorats, com una cosa semblant a la mel.

De petit, en aquells anys de la postguerra civil, si entrava a casa un pot de mel, era molt ben rebut, i si ens regalaven una bresca, ens agradava molt mastegar la cera fàrcida del xarop dolç. Ara, de gran, ja no m'agrada tant. Per a molta gent s'ha convertit en una mena de medicina natural que cura els refre-

ats. La mel estesa sobre una llesca de pa ara em resulta una mica embafadora, però dissolta en la llet m'agrada.

La Pentecosta va ser, antigament, el dia de la celebració de la collita del blat, després va ser la festa de Iahvè que havia donat al Sinaí una llei admirable. També va ser record de l'entrada a la Terra Promesa. En resum, va ser acció de gràcies per tot això. En aquesta circumstància, viscuda en un recés voluntari pels onze i les dones, que havien estat acompanyants dels avatars del Senyor i testimonis de la seva resurrecció, en un dia així aquests éssers privilegiats es van amarar de l'Esperit Sant fins al moll de l'os.

Després de la Vetlla litúrgica, he ofert als assistents llet i mel i també

dàtils frescos d'Israel. A casa meva, en silenci i soledat, he tastat una mica de mel, volia sentir el mateix plaer que el poble jueu va sentir quan va entrar a la Terra Promesa, també volia experimentar les mateixes sensacions que va sentir el Precursor. Són vivències que no es poden tenir cada dia.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

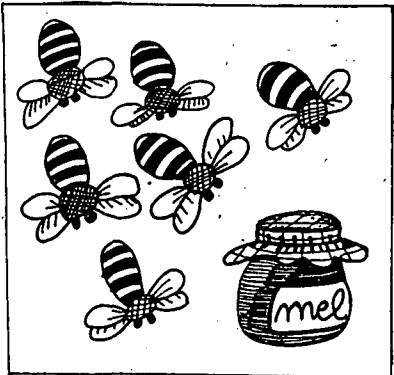
Estem a Horta, en una torre amb jardí, allimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadies per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

retrats bíblics
intencionats

Amics de Déu

Sant Medard, prevere, 8 de juny

En l'hort de Medard el sol es va acomiadar dels ceps daurant-los amb la seva darrera llum. Uns lladres, amb els cabassos a les mans, van envair l'heretat del sant sacerdot disposats a despullar els ceps del seu fruit preciós. Volien fer provisions per a l'hivern. Van omplir els seus cabassos, però a l'hora d'abandonar el camp no van trobar la sortida. Desesperats, van donar voltes i més voltes per l'hort veient com l'albada del nou dia es tornava llum. A l'hora

acostumada, Medard es va aixecar del llit per anar a fer les seves oracions a l'aire lliure. Els seus ulls van observar tranquil·lament els lladres. Al cap d'una estona va dir: «Veieu? El pecat cega. Era tan fàcil trobar la porta! Us en podeu anar i que us aprofiti la vostra verema.»

Una altra ocasió, va ser un lladre golut el qui va posar a prova la seva paciència, en assaltar els ruscos de la casa parroquial. Les abelles no estaven de bon humor i es van dedicar a foradar la pell de l'invasor a cops d'agulló. La situació es va posar tan lletja que el pobre home va haver de sol·licitar l'ajut de Medard.

«Mira, passa el mateix amb el pecat. El seu començament és dolç, però les seves conseqüències tenen verí i una fiblada amarga.»

Clergue de santetat provada, Medard va il·luminar els camins de França al segle VI amb el seu proverbial enginy i el seu amor generós. Va combatre activament el paganisme que encara sobrevivia en amplis sectors de la Gàl·lia i va saber prevenir diversos brots herètics amb una habilitat plena de clarividència.

Fem catequesi

Com és Déu?

És molt difícil d'explicar com és Déu, perquè no té cos, ni cap, ni braços, ni cames... per això ningú no el pot veure ni el pot tocar. Déu és Esperit: Déu no té ulls, però ho veu tot, tant de prop com de lluny; tant si hi ha llum com si tot és fosc. Ell pot veure un gra de sorra o un petit animaló tan bé com pot veure el gran sol. Déu també veu el nostre cor i sap tot el que pensem.

On és Déu? A tot arreu: al cel, a la terra, al mar i a l'interior de les persones. Quina edat té Déu? Déu no té edat: mai no ha nascut i mai no morirà.

Déu és feliç? Sí, Déu és summament feliç, més del que pugui ser-ho qualsevol persona. A Déu no li manca res, Ell és perfecte.

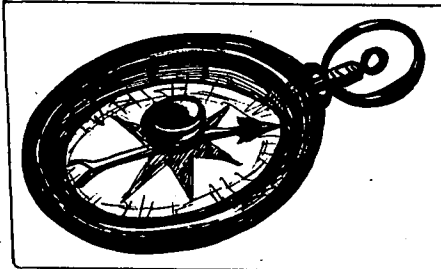
Només hi ha un Déu, però Ell és un en tres persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Des de sempre, el Pare i el Fill i l'Esperit Sant són U. En tot són iguals; es coneixen i s'estimen. A ells tres, que són un únic Déu, els anomenem la Santíssima Trinitat.

Els cristians adorem el Bon Déu en el misteri de la Santíssima Trinitat amb aquesta pregària de lloança: Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant. Com era al principi ara i sempre i pels segles dels segles. Amén.

Litúrgia

La necessitat del baptisme

El Senyor mateix afirma que el baptisme és necessari per a la salvació eterna (Jn 3,5). Per això va manar als seus deixebles que anunciesin l'Evangeli i bategessin tots els pobles. El baptisme és necessari per a la salvació de tots aquells als quals l'Evangeli ha estat anunciat i han tingut la possibilitat de demanar aquest

sagrament. L'Església no coneix cap altre mitjà que el baptisme per tal d'assegurar l'entrada a la benaurança eterna; per això no pot descurar la missió que ha rebut del Senyor de fer «renéixer de l'aigua i de l'Esperit Sant» tots aquells que poden ser batejats.

«Déu ha vinculat la salvació al sagrament del baptisme, però Ell mateix no està lligat als seus sagraments» (CEC 1257). Així, qualsevol persona que, ignorant l'Evangeli del Crist i la seva Església, cerca la veritat i compleix la voluntat de Déu tal com la coneix, es pot salvar. Podem suposar que aquestes persones haurien desitjat explícitament el baptisme si n'haguessin conegut la necessitat.

Pel que fa als infants morts sense baptisme, l'Església no pot fer altra cosa que encomanar-los a la misericòrdia de Déu, tal com ho fa en el ritu de les exèquies per a ells. La gran misericòrdia de Déu i la tendresa de Jesús envers els infants ens permeten d'esperar que hi hagi un camí de salvació per als petits morts sense baptisme.

Per tot això és tan urgent la crida de l'Església —especialment als pares i als ministres ordenats— a fi que els infants arribin al Crist pel do del baptisme.

Pels camins de la Bíblia

Carta de sant Jaume

Després de les cartes de sant Pau segueixen les set epístoles que formen una petita col·lecció coneguda amb el nom de «catòliques» pel fet d'anar adreçades a cercles més amplis de lectors. S'adrecen, doncs, als cristians en general. En aquest sentit, són com les «encíclics» o documents que el Papa adreça a l'Església universal.

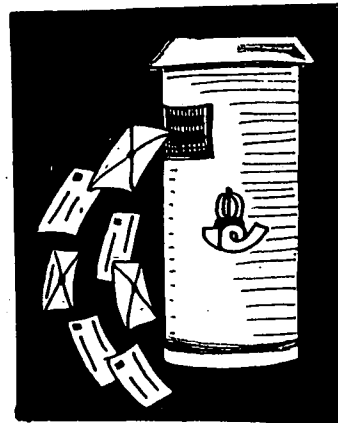
La carta de sant Jaume és un text d'extraordinària vivor. Està escrita en un to molt alt i amb el desig que la fe sigui interioritzada i viscuda. La fe ha de ser avalada per les obres. Una fe sense obres és ben morta.

L'autor, Jaume, servent de Déu i del Senyor Jesucrist, com se'ns presenta al començament, sembla originari de Natzaret, del cercle de la família de Jesús. Formà part del grup que seguia el Mestre; després de la resur-

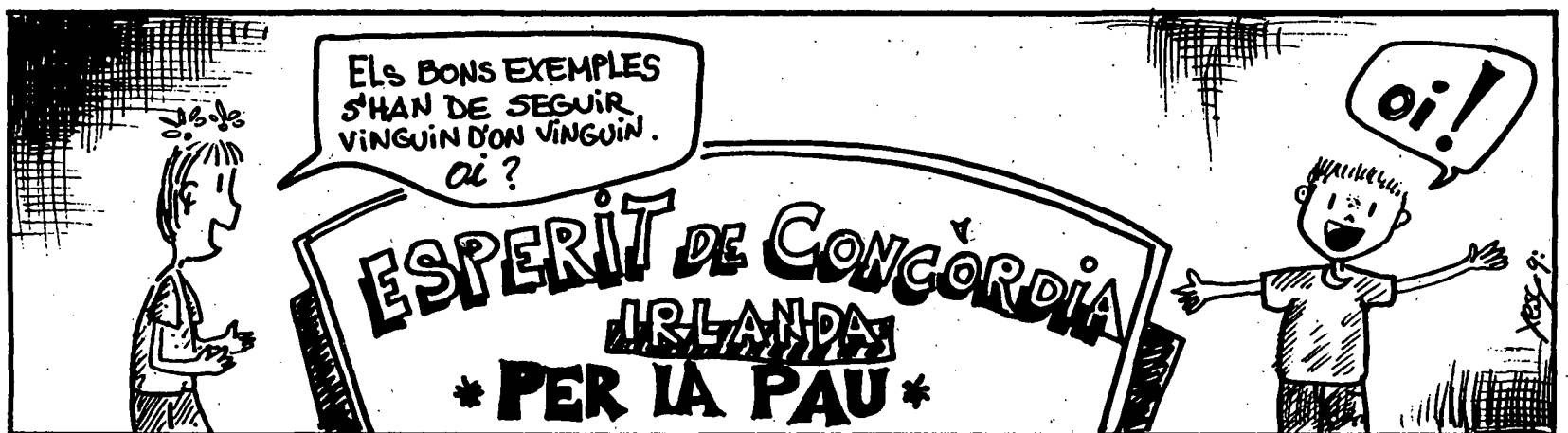
recció va fruit d'una aparició i fou present a la primera Pentecosta cristiana. Dins de l'Església naixent obté un lloc important: cap de la comunitat de Jerusalem, una de les columnes de l'Església. Els destinataris són els cristians d'origen jueu dispersos en el món grecoromà, especialment Síria i Egipte.

L'estil és sapiencial. La doctrina i la manera de presentar-la s'assemblen molt a les pàgines didàctiques de l'Antic Testament. Tot i que aquestes característiques són molt acusades, no hi manquen els trets

evangèlics: els temes de la misericòrdia, de no jutjar, de la senzillesa i puresa de cor, fan de l'epístola un resò de la doctrina de Jesús en les benaurances. Amb expressió correcta, va tractant successivament totes les qüestions, per això cal considerar la composició de l'epístola sense necessitat de cercar-hi cap divisió premeditada.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

La llibertat de donar-se als altres

■ El Club Gavines de Manresa compleix deu anys d'actuacions continuades a la Model

Les gavines són símbol de llibertat, i precisament un desig de llibertat va portar, el setembre de 1985, un grup de joves de Manresa a treballar en favor dels altres. Montse Roldán va ser una de les fundadores del Club Gavines, i ara n'és l'actual presidenta i una dels membres amb més antiguitat. Explica que, en

topar amb el problema de la drogoaddicció dels joves de Manresa, «vaig dir a l'Ajuntament que, si em deixaven un local, jo estava disposada a fer-hi alguna cosa». Un total de vint persones, amb la voluntat d'integrar joves amb problemes, també van decidir fer-hi alguna cosa.

Les primeres activitats que es duien a terme eren tallers, jocs i actuacions teatrals, així com xerrades sobre tota mena de temes: les drogues, la planificació familiar, el català, etc. Més endavant, el ventall d'activitats es va anar ampliant: conferències, cursos de manualitats, teatre, música i dansa, organització de mostres d'art, festivals, excursions, etc. Actualment, constitueixen el Club uns setze joves de 6 a 12 anys i uns quinze de 16 en amunt; en realitat, no hi ha límit d'edat. Amb tot, tal com diu Montse Roldán, no és una xifra estable: «Hi ha dies que potser ens reunim cinquanta persones i altres que només arribem a quatre.»

Els àmbits d'actuació són molts, però quan parlem de periodicitat regular, cal parlar de les presons, de les residències d'avis i del projecte de dinamització del barri antic de Manresa. L'experiència de les institucions penitenciàries va començar, tal com explica Montse Roldán, fa deu anys. El maig de 1988 el Club Gavines va anar per primera vegada a la Model, quan un noi drogoaddicte del grup hi va ser tancat. Entre aquelles quatre parets, ell i altres joves van decidir formar-hi un grup de rock que el 30 d'abril de 1988 va actuar a Manresa.

Deu anys d'actuacions continuades

A partir de llavors, i ja fa deu anys,

el Club Gavines hi ha dut a terme activitats tals com diverses actuacions artístiques, tres desfilades de models i quatre cursos de muntanyisme, entre altres. Tot això amb l'ajuda d'altres entitats, grups folklòrics, teatrals i esportius de la ciutat, per garantir d'aquesta manera un programa d'actuacions culturals setmanals en el centre. Precisament, el Club Gavines —amb el grup de teatre Fora d'Hores— va celebrar el 17 de maig passat els deu anys d'actuacions continuades a la Model.

Amb tot, el Club no s'ha limitat a la Model, sinó que també ha organitzat activitats en els centres d'Osca —dues vegades—, de València —també dues vegades—, de Tarragona, de Lleida o la

Trinitat, on durant tres anys hi anaven cada mes. Els educadors de les presons sol·licitaven la col·laboració del Club manresà a petició d'alguns presos que, en provenir de la Model, ja en coneixien les virtuts.

Montse Roldán qualifica l'experiència de molt positiva per als joves: «A la Trinitat van topar amb nois de la seva mateixa edat; al començament en van sortir molts deprimits i impactats.» No obstant això, comenta Roldán que «els joves haurien de passar més sovint per les presons; que de vegades, fins i tot, es poden arribar a evitar coses, sobretot pel que fa als nois més problemàtics». «Tothom que hi ha anat una vegada hi ha tornat», conclou.

Una donació anònima

El finançament del Club ja és un problema més complicat. L'Ajuntament de Manresa els facilita una petita subvenció i hi ha particulars que fan aportacions, de vegades, mantenint l'anonimat. «És el cas —explica la presidenta del Club— d'una persona que ens va donar diners amb la condició que en dediquéssim una part al reforç educatiu de nans que no es poden pagar els estudis.» Per tant, des del gener de 1998, amb la col·laboració de l'Associació de Veïns, el Club participa en un projecte de dinamització del barri antic manresà: fan classes de reforç i repàs als nens que ho necessiten; han organitzat un esplai —barrufets—, així com cursos de manualitats, i, finalment, treballen en les festes del barri d'una forma continuada.

La Fundació Caixa Manresa subvenciona els premis que cada any el Club Gavines dona a les persones o entitats que més han ajudat en les tasques que s'han dut a terme. Els premis s'atorgaran aquest any el

17 de juny arribant, així, a la setena edició i són: Gavina —a qui més ha ajudat—, Colom —símbol del missatger—, Ànec —al menys col·laborador— i els Cinc Mussols de la Sort. En l'acte, a més, tindrà lloc una conferència a càrrec del gerent de l'Institut Català del Voluntariat (IncaVol).

Carme Munté

Part del grup de teatre Fora d'Hores a la Model, el 17 de maig de 1998.

CLUB GAVINES
C/ DE TALAMANCA, 15
08240 MANRESA
TEL. 93/ 872 53 29

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

IncaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Pau amb nom i cognoms

■ Especialistes en resolució de conflictes es reuneixen a Bellaterra

Samuel Ruiz, bisbe de Chiapas.

BELLATERRA.— Personalitats com Federico Mayor Zaragoza, director general de la Unesco; Rigoberta Menchú, premi Nobel de la Pau 1997; o Samuel Ruiz Garcia, bisbe de la població mexicana de San Cristóbal de las Casas, a Chiapas, van participar en l'*Encuentro sobre conflictos y experiencias de intermediación en América Latina. Retos para el siglo XXI*, que va tenir lloc a Bellaterra, del 27 al 29 de maig. Les jornades tenien com a objectiu millorar els esforços d'intermediació de conflictes que hores d'ara pateix Llatinoamèrica.

«La pau és un camí llarg i difícil, però no hem de deixar de lluitar», assenyala el bisbe Samuel Ruiz. «No podem rendir-nos. O es que pensen que la pau no és possible, que aquest és el destí irremediable de la humanitat?», afegeix. Ruiz va posar com a exemple modèlic l'acord de pau a l'Ulster: «Jo era un dels que creia que allí no arribarien mai a un acord. Vaig estar molt content. Aquest procés de pau ha de servir d'exemple per a tots.» Pel que fa a la comunitat de Chiapas, el bisbe Ruiz va reconèixer que fins que no hi hagi un equilibri entre tots els sectors, no desapareixeran les desigualtats (socials, econòmiques i culturals) a la zona.

Tots els participants en les jornades tenien en comú l'experiència en mediació o negociació de conflictes a molts diferents nivells (guerrilla, comunitats, governs, bisbat, universitat, món diplomàtic...). L'objectiu de la

trobada era generar un marc de treball, diàleg i participació entre tots ells sobre la resolució dels conflictes actuals a l'Amèrica Llatina.

De la seva banda, en l'acte de clausura, la premi Nobel de la Pau 1997, Rigoberta Menchú, va defensar les comunitats indígenes que, segons Menchú, «no hem de considerar com una font de conflictes», i va demanar que «les víctimes tinguin veu i presència en els processos de pau».

Les Jornades sobre conflictes i experiències d'intermediació a l'Amèrica Llatina estaven organitzades per la UAB, la Universitat Iberoamericana de Mèxic (UIA), i la Unesco, amb el patrocini de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el Centre Unesco de Catalunya, i van reunir més de 60 experts en la matèria.

Francesc Domènech

«Si no hi hagués compassió universal, no tindríem dret a existir»

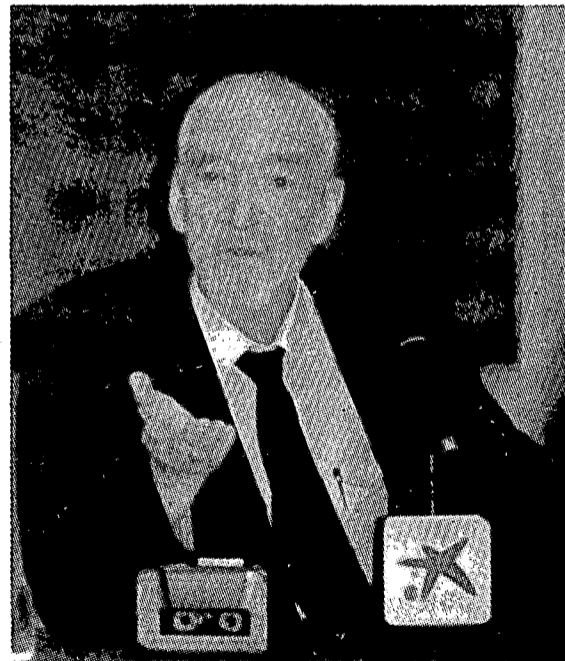
BARCELONA.— Vicente Ferrer té 78 anys i fa 46 que treballa a l'Índia, al costat dels més pobres i marginats: els *dàlits*, més coneguts com a «intocables». El 27 de maig va parlar a la seu central de «la Caixa» sobre la seva tasca al districte d'Anantapur. Ferrer va des-

taçar que hi ha moltes necessitats i que cada individu té una missió personal i una d'universal: «No podem ser un poble que es vol salvar a si mateix. Si no hi hagués compassió universal no tindríem dret a existir.» El 1969 funda l'RDT- (Rural Development Trust o

Consorci per al Desenvolupament Rural) amb el convenciment que eradicar la pobresa és possible. Per donar suport i continuïtat a aquest projecte neix la Fundació Vicente Ferrer.

Aquesta fundació desenvolupa sis programes per consolidar l'estructura social i econòmica dels més necessitats: sanitat, educació, organització de les comunitats en associacions de dones i homes, minusvalies, ecologia i construcció i recuperació de cases (en aquests anys s'han edificat 2.600 cases i s'han reparat 12.500 llars). Segons Ferrer, «a l'Índia hi ha un progrés que arribarà al poble, encara que s'haurà d'esperar molts anys».

Per col·laborar amb la fundació es fa servir un sistema d'apadrinament de nens: per 2.500 pessetes al mes s'ofereix una ajuda personal que beneficia tot un col·lectiu. Actualment hi ha 40.000

Vicente Ferrer en un moment del col·loqui.

padrins i el 100% dels diners s'envien a l'Índia. Una altra forma de col·laboració és mitjançant la quota de soci.

Vicente Ferrer afirma que «la pobresa i el sofriment no estan només per ser entesos, sinó per ser resolts». Així ho creu aquest home que va arribar a Anantapur sense res i que cada dia viu el repte de no cedir i d'esperar contra tota esperança fent costat als «seus intocables».

Rosa María Jané Chueca

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

«El problema és que la genètica es mou dins d'una lògica de mercat»

■ Bertrand Main exposa els conflictes que apareixen entre genètica i drets humans

BARCELONA.— El secretari general de la Lliga Francesa pels Drets de l'Home, Bertrand Main, va exposar els conflictes que apareixen entre determinats usos de la genètica i els drets humans en una conferència que va tenir lloc al Saló de Cròniques de l'Ajuntament de Barcelona el 28 de maig passat. Main va destacar que la genètica es mou dins d'una lògica de mercat i, per tant, s'ha de regular el seu ús.

En un poblet situat al centre de França, una noia anglesa va ser violada i assassinada. El jutge va ordenar que tots els homes del poble se sotmetessin a unes proves genètiques per tal de trobar el culpable. Ningú no pot ser obligat a sotmetre's a una prova genètica, però, en aquest cas, qui s'hi negava quedava en una posició difícil davant dels altres ciutadans: totes les sospites requeien sobre ell. Als Estats Units, d'altra banda, hi ha gent que no pot accedir a una assegurança de vida o a un préstec per comprar-se una casa perquè les seves característiques genètiques indiquen que a una edat determinada podria desenvolupar un càn-

cer i morir. Aquests són dos exemples que va fer servir Bertrand Main per mostrar com un determinat ús dels coneixements genètics pot entrar en contradicció amb els drets humans. En ambdós casos es produeix un conflicte de discriminació de l'individu com a conseqüència de l'ús de la genètica.

Per a Main, en el cas dels avenços tecnològics, i concretament en el camp de la genètica, «els drets humans no s'han de defensar enfront dels estats, sinó enfront del poder científic i, per tant, del poder econòmic que el manté. I la realitat és que la genètica es mou dins d'una lògica de mercat». Aquesta cir-

La Declaració sobre el Genoma Humà i Drets Humans aposta per la solidaritat amb els països pobres.

cumstància fa pensar que es podrien fer molts esforços per investigar i arribar a curar malalties molt minoritàries pròpies de països rics, com l'Alzheimer, i deixar de banda malalties molt esteses en països del Tercer Món, com el pal·ludisme.

Main va parlar també de clonació humana, «cosa que permetria la producció d'éssers humans com a un producte en sèrie amb característiques predefinides». Aquesta possibilitat atempta, segons Main, «contra el concepte de dignitat de la humanitat, no tan sols a la persona sinó com a espècie». En conseqüència, va indicar que «la preservació de la dignitat de l'espècie ha de prevaldre sobre el dret d'un individu que vol clonar-se per tenir un fill que no pot tenir d'una altra manera».

Després d'admetre una certa impo-

tència del dret davant dels descobriments científics, perquè aquests sempre s'anticipen al primer, el ponent va explicar, a grans trets, les característiques de la Declaració Universal sobre el Genoma Humà i els Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de la Unesco el novembre passat. Aquesta declaració, l'esperit de la qual es pot resumir en «dignitat abans que res», es basa en la protecció de la persona i de l'espècie, a l'hora que reconeix la llibertat de la recerca necessària per al progrés. És per això que Bertrand Main assegura que «parteix d'un enfocament equilibrat». A més, la declaració insisteix en el desenvolupament de la solidaritat amb els que pateixen malalties genètiques, i entre països pobres i rics.

Josep M. Calvet

Teràpia comunicativa per als infants autistes

CADIS.— Les I Jornades Autisme i Educació, que s'han celebrat a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universidad de Cádiz, organitzades per l'Asociación de Padres de Niños Autistas de Cádiz, van analitzar la importància del paper de les teràpies basades en el foment de la comunicació per millorar l'estat dels infants autistes. El principal problema d'aquests infants és que no han desenvolupat la capacitat d'interacció amb els altres.

Ángel Rivière, catedràtic de psicologia bàsica de la Universidad Autónoma de Madrid, va pronunciar una conferència en què va parlar del tractament educatiu de l'autisme i de les noves perspectives en la seva investigació. Quan un nen es desenvolupa, segons van passant els mesos des del seu naixement, posa en marxa un «substrat biològic» que en el cas dels autistes fracassa, i queden immersos en un món «molt propi i llunyà».

En aquest sentit, va afirmar que l'autisme és la psicopatologia més severa que es dona en la infància i va afegir que és «com el càncer en el pla psicològic», ja que origina una sensació de por «molt marcada» en qualsevol persona que en sent a parlar. L'estudi d'aquesta malaltia és de gran interès, segons Rivière, atès que obliga a qüestionar-nos l'essència de l'ésser humà i de l'educació en general. Va ressaltar que l'autisme es pot considerar com un trastorn d'origen biològic.

Rivière va explicar que és imprescindible que aquestes persones es relacionin amb els altres. Els nens autistes no tenen aquestes funcions d'interacció, per tant, cal desenvolupar-les d'una manera explícita en un col·legi d'educació «normal», una aula de suport, un centre especial o un d'específic per a menors amb aquest trastorn. També va constatar que educar algú que presenti un quadre d'autisme és una tasca apassionant i difícilíssima que «mai no té un èxit complet». Amb tot, es pot aconseguir que la persona millori la seva concepció i el seu desenvolupament intel·lectual.

Montse Sans

Ajuda'ns a salvar una vida!

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 280 56 83

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
Bonaplata, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE SOCI

Sí a la vida, desitjo rebre el butlletí informatiu PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

cultura

Donar a conèixer l'Àfrica a les escoles

■ Els combonians proporcionaran als alumnes material pedagògic i científic

BARCELONA.— El districte d'Horta-Guinardó s'ha compromès a través del seu regidor de Cultura, Desideri Díez, a potenciar l'ús de material didàctic i científic sobre les diverses cultures africanes a les escoles. Els missioners combonians d'Horta proporcionaran als alumnes de secundària del districte aquest material (principalment publicacions) «com a unitat didàctica», amb la proposta de destinar-hi un crèdit de síntesi. Díez ho va confirmar en la presentació de *Pobles d'Àfrica*, el primer llibre en català de l'Editorial Mundo Negro.

Pobles d'Àfrica fa un recorregut molt documentat i pedagògic, acompanyat de dibuixos d'una gran qualitat i mapes, al llarg de gairebé quaranta ètnies del continent negre. «El llibre no és una propaganda, sinó una obra d'alt nivell científic i didàctic. Per això, cal que l'aprofitem com a unitat didàctica per a les nostres escoles. Agafo el compromís de contactar amb elles i presentar-hi aquesta opció», va afirmar Desideri Díez. El regidor també va destacar la tasca dels missioners combonians a Horta, on

tenen instal·lat el Museu Daniel Comboni, molt visitat per escoles i altres col·lectius de la societat civil, com esplais, esbarts, corals, etc. «Els combonians —va assegurar Díez— estan omplint un capítol molt important de la història eclesiàstica d'Horta.»

El cap de Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya, Jacint Mora, va valorar positivament l'aparició del primer llibre en català de l'Editorial Mundo Negro, que té previst treure'n un cada any. «*Pobles d'Àfrica* és un llibre

D'esquerra a dreta: M. Medalla, J. Mora, L. Salvador, D. Díez i J. Calvera.

que s'ha de potenciar a les escoles, perquè no és de lectura feixuga i dona una visió àmplia d'un continent encara desconegut per a nosaltres. A l'Àfrica hi ha una vida que no són les matances ni els genocidis, sinó una cultura i una realitat molt rica i extraordinàriament diversa», va afirmar Mora. També va aprofitar per subratllar que es trobava allí en representació del president Jordi Pujol, que «sent una especial debilitat per les missions i pels missioners, de tal manera que m'encarrega explícitament que els rebi i que contesti totes les seves cartes».

Àfrica, la gran desconeguda

L'autor del llibre, Leo Salvador, redactor de les revistes *Mundo Negro* i *Aguiluchos*, va coincidir amb la traductora del llibre al català, Montserrat Me-

dalla, en què l'Àfrica segueix sent la gran desconeguda. «I cada cop serà més important tenir aquest coneixement perquè cada cop tenim més relació directa amb aquestes cultures a causa dels fluxos migratoris», va subratllar Medalla.

El pare combonià Jaume Calvera va recordar que l'Àfrica «viu un moment important» perquè se'n parla molt, «però no se'n diu tota la veritat. Només se'n explica una part. L'Àfrica és un continent d'una riquesa i diversitat extraordinària, i això queda recollit en aquesta obra». A causa precisament d'aquesta riquesa, Leo Salvador va explicar que ja s'està preparant una segona part del llibre, donat que a l'Àfrica hi ha més de mil pobles i en aquest primer volum se n'han pogut recollir trenta-set.

David Vidal

La recepta de la tieta Montserrat

La tieta Montserrat vol oferir-nos les seves receptes recopilades al llarg de molts anys, però per publicar-les necessitem algú que patrocini aquest espai.

Un restaurant o una empresa del món de la gastronomia podrien ajudar molt el nostre setmanari.

Catalunya Cristiana necessita el teu suport.

Truca'ns al 93 490 59 88 i t'informarem.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Ricard Balaca i Canseco, pintor

L'Estat espanyol va commemorar el 1952 el V centenari del naixement de Ferran el Catòlic amb una sèrie de cinc segells. La seva numeració Yvert és la 257/61 aeri. Hi veiem l'efígie del rei i l'arribada de Cristòfol Colom a Amèrica, obra de Ricard Balaca i Canseco. Aquest pintor, que va néixer a Lisboa el 1844, va rebre les primeres lliçons artístiques a casa seva. A l'Exposició de 1857, amb tan sols tretze anys, va presentar uns dibuixos excel·lents. Va obtenir un gran prestigi internacional com a pintor de batalles. Pintava les escenes amb una fidelitat impressionant, sense exageracions ni parcialitats. Va morir prematurament el 1889. Va ser també l'artífex de deu il·lustracions del *Quixot*, en l'edició de Montaner i Simón, de Barcelona.

Diversificació de l'oferta educativa catalana

■ Un de cada dos instituts oferirà cicles de formació professional

BARCELONA.— El nou mapa de la Formació Professional (FP) de Catalunya ha previst que l'any 2000 es puguin oferir 1.281 títols de grau mig i superior en 130 municipis, cosa que suposaria atendre prop de cinquanta mil estudiants. En

relació al primer esborrany del mapa, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya ha augmentat el nombre de títols, de manera que ara no queda cap capital de comarca sense oferta de FP.

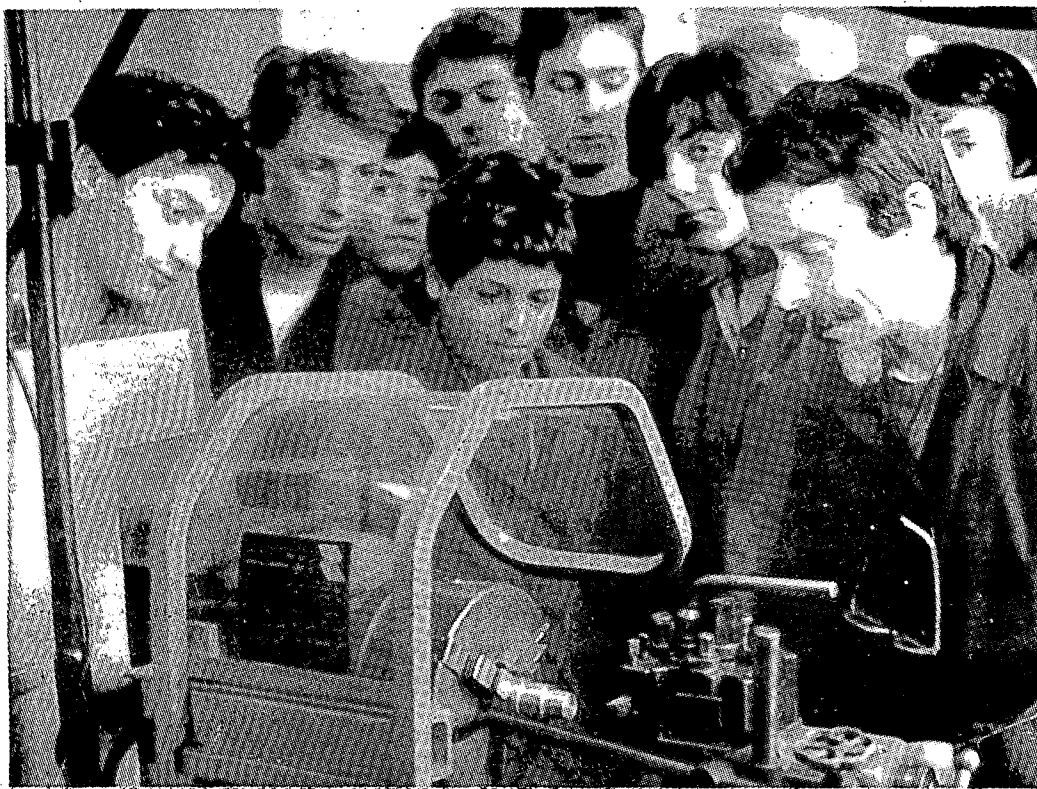
En concret, es podrà estudiar almenys un d'aquests cicles formatius al 55% dels Instituts d'Ensenyament Secundari (IES). Amb la Llei d'Ordenció General del Sistema Educatiu es pretén eliminar la separació actual entre centres per al batxillerat i centres per a FP, que s'ha demostrat que havia contribuït a un cert desprestigi dels estudis professionals. A partir d'ara només hi haurà IES, la meitat dels quals impartiran el batxillerat (entre dues i quatre especialitats) i algun cicle formatiu.

Hi haurà, a més, un reduït nombre de grans instituts politècnics, anomenats Instituts Superiors d'Ensenyaments Professionals, que concentraran una important oferta d'especialitats i que tindran una connexió directa amb altres IES per coordinar determinades titulacions. Finalment, hi haurà alguns centres especialitzats que s'agruparan en una sola branca professional.

La família professional més ben representada és la de l'Administració, que s'ofereix a totes les comar-

ques de Catalunya, excepte al Solsonès i a l'Alt Urgell. Altres àrees amb una gran oferta són les de Comercial, Electricitat-electrònica i Manteniment-servis a la producció. Això no obstant, hi ha titulacions que tan sols s'imparteixen en uns llocs molt concrets, com les Activitats marítimopesqueres (al Baix Ebre i al

Montsià) o les de Comunicació, imatge i so (a Barcelona i al Solsonès). Cal dir també que 31 cicles formatius s'impartiran en un únic centre perquè es tracta de títols molt especialitzats, com Enquadernació i manipulació en cartró, Manteniment aeromecànic, Conservació vegetal, càrnica i de peix o Salut ambiental. (C.C.)

Els estudiants podran triar noves titulacions de FP.

Impuls a la integració laboral dels discapacitats

BARCELONA.— S'ha presentat recentment el Pla d'inserció sociolaboral de les persones amb discapacitació. El pla, que comprèn el període 1998-2004, preveu mesures per fomentar la integració de les persones discapacitades en l'empresa ordinària i doblar els llocs de treball en Centres Especials de Treball (actualment el nombre és de 5.613). Suposarà una inversió de 25.000 milions de pessetes. (C.C.)

Artistes solidaris amb el Tercer Món

MADRID.— Dos-cents cinquanta pintors i artistes plàstics espanyols han cedit gratuïtament una o més obres a l'exposició *Solidarios con Sierra Leona*, que acabarà el 15 de juny, amb l'objectiu de vendre les obres exposades i destinar íntegrament tots els fons recollits a benefici de l'Hospital Sant Joan de Déu de Lunsar, a Sierra Leone. (C.C.)

Concerts en viu a la Festa de la Música

BARCELONA.— Els dies 20 i 21 de juny la Ciutat Comtal acollirà la Festa de la Música, una iniciativa europea que cada any se celebra simultàniament a diverses ciutats, com París, Brussel·les, Berlín, Budapest, Praga, Lisboa, Roma o Nàpols. Sota la coordinació de la Fundació Societat i Cultura (Fusic), hi haurà actuacions musicals per tota la ciutat, especialment al Barri Gòtic, la plaça Reial i les Rambles. Els vianants podran gaudir de música en viu ben diversa: jazz, rock, tecno, clàssica, folk, etc. (C.C.)

Premis ¡Bravo! a la qualitat periodística

MADRID.— La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social lliurarà el 17 de juny els premis ¡Bravo! 1998. El jurat ha estat presidit per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. Els guardons són per a la pel·lícula *El color de las nubes*, de Mario Camus (dins de la categoria de cinema), Mari Cruz Soriano (ràdio), els Serveis Informatius de RTVE sobre el viatge del Papa a Cuba (televisió), Jesús Infiesta y Nacho Fernández (premsa), M. Teresa Aubach (premi especial) i el disc *La Misa del Tercer Milenio*, de Juan Bau y Voces Amigas (música). (C.C.)

El ferrocarril, tema central d'un concurs de dibuix

MATARÓ.— L'esplanada del Port de Mataró va ser el marc on el 30 de maig passat es van lliurar els premis del I Concurs Comarcal de Dibuix «150 anys de tren». Ha estat organitzat pel Consell Comarcal del Maresme amb motiu de la commemoració del 150è aniversari de la inauguració de la primera via fèrria de l'Estat espanyol —l'anomenat carril de Mataró—, que unia la ciutat amb Barcelona. En el concurs han participat un total de 672 nois i noies. (C.C.)

Simposi sobre l'ensenyament de les ciències naturals

MANRESA.— L'Escola Universitària Politècnica de Manresa de la UPC acollirà, el febrer de 1999, el V Simposi sobre l'Ensenyament de les Ciències de la Naturalesa. Hi participaran un miler de professionals dels diferents nivells educatius, des d'educació infantil, primària i secundària fins a l'àmbit superior i universitari. (C.C.)

Esqueles a

Catalunya Cristiana

Truqueu al
93/ 490 59 88

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

El planeta Terra i la seva història

Francesc Nicolau

Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

57. Quin homínid va ser l'avantpassat de l'«Homo habilis»?

Després del que hem dit sobre l'origen de l'home el pacient lector haurà arribat a la conclusió que hi ha una probabilitat molt alta que l'*Homo habilis* i l'*Homo erectus* siguin, en aquest ordre, els nostres avantpassats. I així és. Però molt probable no vol dir segur del tot; encara hi ha detalls que fan pensar: no podem oblidar que durant més de mig milió d'anys conviuen els *erectus* amb els *habilis*. També noves descobertes van retocant esquemes. Els fòssils que es van exhumar plantegen sovint més problemes que no pas en resolen. I això es verifica sobretot a l'hora de dir quin va ser l'homínid de l'era terciària que originà el primer individu del gènere *Homo*. Quan la cosa es considerava pràcticament resolta, van sorgir complicacions. Expliquem-ho:

La troballa d'un australopitec que semblava arrodonir l'esquema

Quan ja tothom deia que calia descartar els tres australopitecs *africanus*, *robustus* i *boisei* com avantpassats de l'*Homo habilis*, es mantenia l'esperança d'un australopitec anterior que ho pogués ser. I aquesta esperança no es veié defraudada el 1974: l'equip de Donald Johnson (de Cleveland), Ives Coppens (de París) i Maurice Daëb (de Marsella) fent excavacions a la vora del riu Awash d'Etiòpia, a la regió de l'Hadar, on viu el poble dels àfars, desenterraren les peces d'un esquelet d'homínid molt ben conservat. Se'n pogué refer el 40% de l'estructura. En aquell moment la ràdio que tenien engegada transmetia la cançó *Lucy in the Sky* dels Beatles i «Lucy», doncs, li van posar, com a nom familiar, al fòssil que acabaven de trobar. Després d'un minuciós estudi es veié que pertanyia a una espècie nova del gènere dels australopitecs, i Donald Johnson i Tim White determinaren denominar-lo científicament *Australopithecus afarensis*. El terreny, d'on fou extret tenia una antiguitat d'uns 3,7 m. d'a., per tant era l'australopitec més antic conegut fins aleshores i presentava més semblances amb el gènere *Homo* que els altres australopitecs. Això volia dir que molt bé podia haver estat el progenitor comú de les dues línies, *Australopithecus* i *Homo*. La primera

hauria evolucionat durant un temps però hauria acabat extingint-se, mentre que la de l'*Homo* hauria conduït fins a l'*Homo sapiens*. La Lucy, que era probablement un exemplar femení, si bé no amb seguretat, era d'un aspecte encara força simiesc, curta de cames i llarga de braços, amb un tors més aviat robust i de marxa bípeda, caminant amb el cos un xic inclinat cap endavant.

A Laetoli (Tanzània) Mary Leakey (la viuda de Louis, mare de Richard) descobrí, el 1976, unes petjades fòssils d'un ésser bípede. Es veu que havia caminat trepitjant unes cendres volcàniques que després se solidificaren. Tenien una antiguitat d'uns 3,5 m. d'a., i tot feia suposar que eren d'un individu de la mateixa espècie que la Lucy. I això confirmava el que s'havia dit d'ella.

Més descobertes que compliquen la cosa

L'infatigable Richard Leakey el 1986 va trobar a Etiòpia un crani d'un nou fòssil d'un aspecte més massís que el de l'australopitec dit *robustus*. Això no hauria estat cap novetat notable si no s'hagués desenterrat d'un terreny de 2,5 m. d'a. antic. Se li posà el nom d'*Australopithecus aethiopicus*. La troballa desfeia l'esquema de ser l'*Afarensis* el progenitor de tots els altres australopitecs, ja que els primers que li haurien seguit haurien estat els gràcils, o sigui els *africanus*, i després els més robustos (*robustus* i *boisei*); però ara resulta que, contemporanis amb els gràcils, ja n'hi havia d'uns que eren superrobustos, perquè això és el que hem de dir de l'*aethiopicus*, que presenta unes crestes sagital i occipital veritablement impressionants. Encara no s'ha vist com arreglar l'esquema. Alguns autors prefereixen ara considerar les formes robustes com pertanyents a una altra gènere: *Paranthropus*, que comprèn les espècies *aethiopicus*, *robustus*, *boisei* i *crassidens*.

Fins al 1994 també es mantingué l'opinió general que la Lucy era un avantpassat del gènere humà. Però a partir d'aquesta data ja no té tants defensors. Hi ha qui ho dubta o fins i tot ho nega rodonament, com el mateix Ives Coppens, un dels de l'equip que la va exhu-

L'esquelet de "Lucy" representa un *Australopithecus afarensis*.

mar. I per què? Per una nova troballa: un equip de paleontòlegs, amb Tim White de director, a finals del 1994 va trobar a Aramis (N. d'Etiòpia) en un estrat de 4,4 m. d'a. unes dents, un húmer, una tibia i la pelvis d'un fòssil que presentava caràcters més primitius que l'*afarensis* i que de moment se'l considera un altre australopitec més antic, però una anàlisi més acurada ha fet que se'l considera d'un gènere nou, ni *Australopithecus* ni *Homo*. I se l'ha anomenat *Ardipithecus ramidus*. I ell seria l'antecessor comú a tots els australopitecs i als del gènere *Homo*.

Però encara no acabà aquí la cosa. La senyora Meaves Leakey (esposa de Richard, amb qui s'emmaridà el 1970, després de 10 anys de col·laborar amb el pare Louis en la recerca de fòssils) continua la tradició paleontològica familiar.

No tan sols ajuda el marit sinó que també fa recerques pel seu compte. Durant cinc anys va estar explorant l'àrea de Lothagam sense trobar restes d'homínids, però després, infatigable ella, se n'anà a explorar la de Kanapoi (Kenya) de 4.1 m. d'a. antic, i és aquí on, el 1995, ha fet una bona troballa, una nova peça del trencaclosques de l'evolució humana. Es tracta d'un australopitec més antic que l'*afarensis*. És un bípede que ha rebut el nom d'*Australopithecus anamensis*, que ens diu que mig milió d'anys abans que la Lucy ja es caminava a dues potes.

En 1995 s'ha fet una altra descoberta que no lliga amb l'esquema preestablert: a Xina un equip internacional de paleontòlegs ha trobat en uns estrats de 1,9 m. d'a. unes restes fòssils d'un individu que no era un *erectus* ni probablement un *habilis*, sinó una espècie nova, que s'ha anomenat *Homo ergaster*, que és el nom que també s'havia donat a un fòssil africà trobat el 1975 a Koobi Fora (Kenya). La novetat de trobar-lo a l'Àsia trenca l'esquema segons el qual només l'*erectus* havia emigrat del terreny africà.

I encara queda l'*Homo rudolfensis* de 2,4 m. d'a., trobat el 1976 a l'E. de Turkana, que hom no sap ben bé on posar-lo.

Richard Leakey ha escrit un llibre sobre l'origen de l'home en el qual analitza la cosa i afirma que entre 3 i 7 m. d'a. conviueren a l'Àfrica almenys sis espècies d'homínids candidats possibles a ser avantpassats de l'home. No es fàcil dir quina es la més segura.

Resumint: no podem dir amb certesa quina espècie d'homínid va ser l'avantpassat de l'*Homo habilis*. Ni l'*Australopithecus anamensis* és segur que ho sigui (ho confessa la mateixa Meaves Leakey que el va descobrir), ni tampoc l'*Australopithecus afarensis* (i això que se n'havia dit que gairebé no se'n podia dubtar), ni l'*Ardipithecus ramidus* (per molts punts que tingui a favor seu), ni l'*Homo ergaster*, ni l'*Homo rudolfensis*... Encara es poden trobar més fòssils! Fins i tot no és tampoc segur del tot que l'*habilis* sigui progenitor de l'*erectus*. Què podem dir a tot això? Que hi ha hagut tantes ramificacions que es fa impossible precisar la línia que ha portat a l'home. «Jo mai no he cregut en l'evolució lineal», diu la doctora Meaves. «El nostre arbre genealògic és un ramell (bouquet)», afirma Ives Coppens. I si aquestes autoritats diuen això, també ho hem de dir nosaltres: en aquest entramat de fòssils no podem opinar sobre quina va ser la línia que portà fins al llinatge humà.

ALLÒ QUE DÉU TÉ D'INVISIBLE, COM EL SEU PODER ETERN I LA SEVA DIVINITAT, DES DE LA CREACIÓ DEL MÓN ES FA VISIBLE A LA INTEL·LIGÈNCIA HUMANA A TRAVÉS DE LES SEVES OBRES.

(ROM 1,20)

El llibre de la setmana

Fugir de la frustració

Don José és un pobre diable, enterrat en vida entre els lligalls d'un registre civil. És un pobre diable, però només en aparença, perquè mentre es passa el dia immers en els protocols, transcrivint documents o cremant-se les celles intentant interpretar el que han escrit els notaris i registradors, té la necessitat de projectar la seva personalitat obscura cap a móns més amplis. O, almenys, cap a latituds en les quals els personatges morts dels arxius, tinguin vida pròpia. Una vida, a més,

José SARAMAGO
Todos los nombres.
Alfaguara, Madrid 1998,
323 pàg.

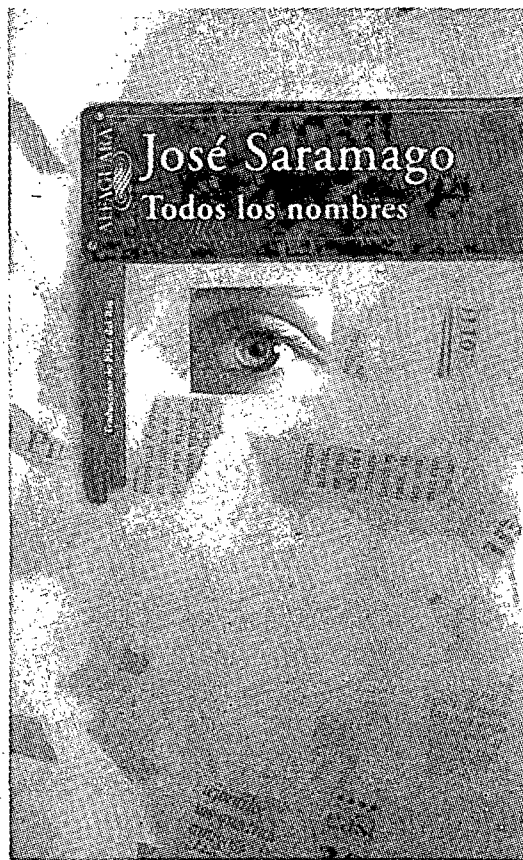
que ell els ha donat a cops d'imaginació. José Saramago, des del seu exili de Tenerife, ha muntat un autèntic embull literari sobre aquest oficinista anònim, que un dia es va creure, gairebé, com Déu Paré, perquè va arrencar del sepulcre dels papers esgrogueïts tots els personatges que va voler, i els va concedir el dret a una existència nova.

El poder d'evocació de Saramago és molt gran, i la seva capacitat de creació

literària no la descobrirem ara. A *Todos los nombres* sap arrencar de la pols i del deteriorament de l'obscuritat d'una oficina bastant sinistra, un gran retaule, amb tots els ingredients d'una novel·la que captiva pàgina a pàgina, encara que només sigui per la sorpresa constant de qui es troba amb allò que és inesperat en la prestidigitació del seu circ particular.

Entre els dits d'aquest malabarista de l'estil hi ha la vida i la mort, perquè Don José elimina i ressuscita qui

ell vol. I, de tant que s'identifica amb el joc de la seva imaginació, arriba a dubtar sobre on s'ha de situar la frontera entre viure i morir. Saramago sap, a més, que en aquest entreteniment posa en dubte moltes coses; potser ell mateix, però tant li fa, perquè mira amb massa ironia —amarga ironia?— tot el que passa al seu entorn imaginari, que és gairebé idèntic al de la seva circumstància real.

Serà interessant obtenir del mateix autor de *Todos los nombres* una confessió en la qual ens digués, d'una manera oberta, quins són els fils secrets que mouen les seves titelles, i saber si coincideixen amb els que sap que el mouen i el manipulen a ell.

Perquè Saramago se sap, d'una banda, admirat, i de l'altra marginat i voluntàriament silencià. Caldria veure quina

part de culpa té ell quan, segons confessa, li fan la vida impossible. En qualsevol cas, la seva estada a Tenerife —s'ha exiliat lluny del seu Portugal patri, això sí, treient el cap a l'Atlàntic— «onde a terra se acaba e o mar comença, e onde palpita a Espiritu da fé e de Aventura que levou as Caravelas de Portugal em busca de novos mundos para o mundo», com diuen els diplomes de Punta da Roca. Saramago és, a través dels seus escrits, un nou conqueridor de nous continents i, al cap i a la fi, és un descendent de «os lusiadas», encara que no vulgui, i ho repeteixi de mal grat.

Todos los nombres és una novel·la que, tot i els seus colors ombrívols, i de certs ambients excessivament tenebrosos, es llegeix amb interès. En primer lloc, perquè Saramago és un gran escriptor i, en segon lloc, perquè tot

i les reticències que pot aixecar, és un estimul cap a una esperança, que tot ho fa possible. Com al pobre diable de Don José se li va il·luminar per uns moments la vida quan va saber muntar l'embull de la seva farsa en la monotonia i la rutina d'un registre civil, donant vida a éssers anònims, menjats pel temps, i oblidats pels que un dia van conviure amb ells.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

La sardana al Tirol

Arriba el moment de parlar de l'Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklorics que, en la seva onzena edició, es farà els dies 8 i 9 d'agost a Hall in Tirol i Innsbruck, a la regió del Tirol. Les actuacions encara no estan prou definides, a causa de la gran quantitat de grups que hi intervindran.

Els actes començaran el dia 8, a les onze del matí, a Hall in Tirol, un poble típic de la regió tirolesa. El diumenge dia 9, en aquesta mateixa població, tindrà lloc un concert matinal, i a la tarda hi haurà diverses actuacions a Innsbruck, on finalitzarà la trobada a les onze de la nit. La distància entre les dues localitats és d'uns deu quilòmetres.

La part sardanista anirà a càrrec de la cobla Vila d'Olesa, amb les colles sardanistes Sol Ixent, de Vilanova i la Geltrú; Oreig, de Barcelona; i Dansaires del Penedès, del Vendrell. La part musical anirà a càrrec de la cobla La Principal del Metro, de Barcelona, i de Caselles Sextet Folk, també de Barcelona.

Pel que fa a grups folklorics, en aquest moment està confirmada l'assistència de:

- Quatre colles geganteres: de la Sagrada Família, de Barcelona; del Gremi de Pagesos de Sant Isidre, de Tarragona; de Ribes de Freser; i la colla Els Segadors, de Riudarenes.

- Cinc colles de bastoners: de la Granada del Penedès, Sant Cugat del Vallès, Rajadell, l'Arboç del Penedès i l'Agrupació Cultural del Bages, de Manresa.

- Dos grups de diables, per fer por: La Satànica de Sant Andreu de Barcelona, i el drac Farfolla, de la Sagrada Família de Barcelona.

- Dos esbarts: l'Agrupació Folklorica Igualadina i el grup de dansa Cor de Catalunya, de Manresa.

- La colla castellera Marrecs de Salt; Els Falcons de Piera, i per últim els Cavallets, de Manresa.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

La distorsionada realitat mediàtica

Ferran Martorell, president de l'Associació Catalana de Publicitat i Comunicació, afirma en la presentació d'aquest volum que «hi ha personatges o empreses que es posen de moda i la gent parla d'ells no pel seu valor objectiu, sinó simplement perquè són notícia». *Noticias frente a los hechos. Entender la realidad después de leer los periódicos* és el primer llibre que analitza les discrepàncies entre els fets i les notícies i ofereix una teoria que explica aquesta dinàmica: el *newsmaking*.

Ramón Massó i Joaquín García-Lavernia són dos professionals dels mitjans de comunicació. La seva obra és fruit de l'estudi de nombrosos casos mediàtics al llarg de nou anys. Està especialment indicat pels que treballen en el món de la comunicació (periodistes, publicistes i relacions públiques) que desitgen conèixer a fons la distorsionada realitat mediàtica del nostre temps.

Mitjançant el *newsmaking*, els autors recorren amb innumbrables exemples i referències els diferents estadis per on passa un fet fins que es converteix en notícia. «Només els que intenten descobrir el sistema periodístic, partint de l'observació i de l'experiència quotidiana, poden viure serenament i manipular el caos de les notícies», constaten Massó i García-Lavernia. Un camí per no perdre's en l'univers de la informació. (C.C.)

◀ **Ramón Massó y Joaquín García-Lavernia, *Noticias frente a los hechos. Entender la realidad después de leer los periódicos*. Editorial CIMS, Col·lecció Cuadernos de Comunicación ICOMI, Barcelona 1997, 204 pàg.**

Una ànima amiga de Jesucrist

Aquesta obra clàssica de la literatura castellana és, alhora, un llibre d'espiritualitat conegut a tot el món. Santa Teresa de Jesús hi descriu, amb sorprenent naturalitat, les aventures que viu una ànima amiga de Jesucrist. El lector troba comprensible que Edith Stein, una filòsofa jueva no creient, en acabar de llegir-lo, digués: «Aquesta és la veritat.» La present edició és una versió de l'editor Pedro Antonio Urbina, gran coneixedor de la santa d'Àvila, i, per tant, del seu llenguatge espontani, ric i expressiu. Com escriu Pedro Arellano en el pròleg, aquest llibre «proporcionarà a innumbrables lectors un "contacte vivificant" amb aquesta vida d'aventures i amors a allò diví de la gran dona que va ser santa Teresa d'Àvila, per sentir-la "tan propera a cadascú de nosaltres"». (C.C.)

▶ **Teresa de Jesús. *Las Misericordias de Dios*. Su vida, contada por ella misma. Ediciones Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 1997, 557 pàg.**

Teresa de Jesús
Las Misericordias de Dios

Su vida,
contada por ella misma

Un pescador inquiet

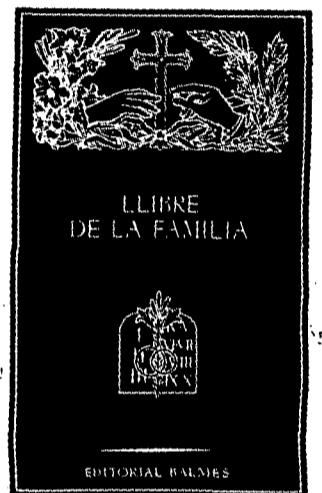
Andreu treballava de pescador a Cafarnaüm. Era una persona inquieta que buscava nous camins per trobar una fe més lliure, més desitjosa d'autenticitat i més entregada. Quan va trobar Jesús, «Andreu va descobrir finalment tot el que buscava. Va descobrir algú capaç de parlar-li del Déu que ell desitjava, i de mostrar-li un estil de vida capaç d'omplir el seu cor. Algú capaç d'oferir-li, de veritat, una Bona Notícia», escriu Josep Lligadas. Andreu va ser el primer deixeble de Jesús, el «primer cridat», com l'anomena la litúrgia oriental. (C.C.)

▶ **Josep Lligadas, *L'apòstol Andreu, el primer cridat*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 1998, 20 pàg.**

L'arxiu cristià de la llar

Aquest llibre és una espècie d'arxiu cristià de la llar, on s'explica el sagrament del matrimoni; les obligacions dels casats amb Déu, amb ells mateixos i amb els seus fills; les relacions familiars i els deures socials. A més, és de gran utilitat per anotar les dates memorables de la vida familiar i aporta regles de vida cristiana juntament amb un devocionari molt pràctic. (C.C.)

▶ ***Llibre de la Família*, Editorial Balmes, Barcelona 1959, 80 pàg.**

Antologia periodística

Mirada apassionada recull una selecció molt representativa dels articles de Lluís Badia i Torras (Callús, 1920) publicats entre 1981 i 1991 al diari *Regió 7*. El volum s'ha dividit en tres parts: «Coses que passen», «Gent de casa» i «Temés permanents». Com la seva poesia, l'obra periodística de Badia i Torras ha romàs sempre fidel —i paral·lela a la seva exemplaritat cívica i humana— a unes fonts principals: l'espiritualitat, la fe, el país, la família i la naturalesa. Tampoc oblida les persones que han contribuït a edificar la història de Catalunya, tant des de la seva actuació social, política, religiosa o cultural. (C.C.)

▶ **Lluís Badia i Torras, *Mirada apassionada*. Editorial Columna-L'Albí, Col·lecció L'Oreneta, Barcelona 1998, 281 pàg.**

Evangelitzador i fundador

En aquesta biografia es dona a conèixer la vida i obra del sacerdot mallorquí Gabriel-Marià Ribas de Pina (1814-1873), fundador de la congregació de les Germanes Franciscanes Filles de la Misericòrdia. «Les seves paraules revelen una profunditat que no es veu a simple vista. Els seus silencis manifesten, tard o d'hora, una nova crida per part de Déu. Les seves decisions i indecisions són sempre sorprenents», subratlla sor Maria Rigo Prohens. Aquest llibre constitueix també una investigació històrica, molt completa i rigorosa, sobre la història de l'Església de Mallorca i dels ordes religiosos establerts en aquesta diòcesi. (C.C.)

▶ **Pere Fullana i Pere-Joan Llabrés, *Gabriel-Marià Ribas de Pina (1814-1873)*. Congregació Religioses Franciscanes, Palma de Mallorca 1997, 247 pàg.**

Clàssics del cinema

Miquel Àngel Codina

Una comèdia objecte de veneració cinèfila

Tot és a punt per al segon matrimoni de Tracy Lord (Katharine Hepburn), una elegant i consentida dama de l'alta societat de Filadèlfia, amb l'acabat i ensopit George Kittredge (John Howard). Vint-i-quatre hores abans de la cerimònia apareix en escena el cínic exmarit de la núvia, C. K. Dexter Haven (Cary Grant). Però no ve sol. L'acompanya el simpàtic articulista Macaulay Connor (James Stewart) i la perspicax fotògrafa Liz Imbrie (Ruth Hussey).

Tots dos periodistes treballen per a la revista sensacionalista *Espia*, que pretén fer un reportatge de l'esdeveniment social de l'any a canvi de no revelar els amors il·lícits del pare de Tracy. Així comença la trama d'una de les millors comèdies nord-americanes de l'època daurada de Hollywood, basada en l'obra teatral del dramaturg Philip Barry. El seu títol: *The Philadelphia Story* («Històries de Filadèlfia»).

És una magnífica pel·lícula que funciona amb la precisió mil·limètrica d'un mecanisme de rellotgeria. El director George Cukor va aconseguir, gràcies al guió brillant i enginyós de Donald Ogden Stewart —que conté alguns dels diàlegs més intel·ligents i subtils de la història del cinema—, una extraordinària combina-

Grant, Hepburn i Stewart en una escena d'«Històries de Filadèlfia».

ció d'humor verbal i visual. Una obra mestra d'un dels gèneres cinematogràfics més difícils i, paradoxalment, menys valorats per la crítica: la comèdia.

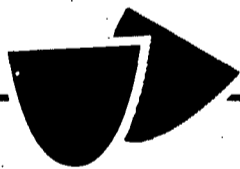
Cal destacar el magistral ritme nar-

ratiu que imprimeix Cukor al llarg del film i que difícilment superaria en la seva il·lustre trajectòria professional, les esplèndides interpretacions de tots els actors —sobretot la química establerta

entre el trio protagonista: Hepburn, Grant i Stewart— i la introducció de lleugers tocs satírics, que donen peu a una suau crítica dels costums de l'alta societat nord-americana.

De fet, *Històries de Filadèlfia* planteja un argument ple d'ironia, on els rics, acostumats a manipular els pobres, descobreixen de cop i volta els valors de la classe mitjana. Un conte de fades disfressat de sofisticada comèdia d'embolics. Una festa a la llum de la lluna, amb borrarera inclosa, és la catalitzadora del canvi d'actitud de Tracy Lord. L'heroïna arrogant i superficial del començament, que tan sols coneixia una existència luxosa i despreocupada, sofreix una metamorfosi anímica. Enamorada de tres homes alhora (el seu exmarit, el periodista i el seu promès), Tracy desplegarà les ales dels seus autèntics senti-

ments i descobrirà finalment el camí que la conduirà a la felicitat. Un clàssic de fulles perennes, qualitativament a anys llum de la majoria de pel·lícules que avui dia inunden les pantalles.

Teatre

Meritxell Cucurella Jorba

Cunillé & L'Hongaresa, al MALIC

La companyia L'Hongaresa de Teatre (València) estrena el 10 de juny l'obra de Lluïsa Cunillé *Vacants* al Teatre Malic de Barcelona (tel. 310 70 35). *Vacants* són sis instantànies de la vida quotidiana captades amb una càmera d'objectiu corrosiu. Lola López (Premi de la Crítica de Barcelona a la millor actriu 1994) comparteix escenari amb l'actor i dramaturg Paco Zarzoso (Premi Marquès de Brandomín 1996), que alhora dirigeix el muntatge.

Lluïsa Cunillé (Badalona, 1961) és una de les veus més representatives de la dramaturgia contemporània, no per atzar aquesta és la tercera obra de l'autora que enguany s'ha posat en escena. Primer va ser *Privado* a la Sala Beckett (Barcelona); després va venir *Dotze treballs*, de la qual es va presentar un *work in progress* a Lleida, i ara se'n presenta la versió definitiva al Sitges Teatre Internacional; i per acabar, *Vacants* al Malic, on estarà en cartellera fins al 21 de juny. De dimecres a dissabte, a les 21.00 hores; diumenge, a les 19.00 hores.

Salvat-Papasseit, de nou al ROMEA

El 5 de juny de 1997 s'estrenava *Pesombra* al Romea, una peça que mesclava dansa i poesia i que va ser guardonada amb el Premi de la Crítica de Barcelona a la millor direcció de la temporada 1996/97. Magda Puyo va fer una adaptació dramàtica de l'obra poètica de Joan Salvat-Papasseit i la va fondre en un muntatge que també va dirigir, amb la col·laboració de Marta Carrasco (responsable de la coreografia). A *Pesombra* hi ha poesia dolça i senzilla, dansa amb segell Puyo & Carrasco i uns esplèndids actors i ballarins (Sílvia Brossa, Toni Jodar, Óscar Rabadán, Mercè Recacha i Lluís Soler). Salvat-Papasseit, de nou al Teatre Romea (tel. 301 55 04). A partir de l'11 de juny.

Més de 40.000 espectadors han vist 'El somni de Mozart'

Més de 40.000 espectadors ja han vist *El somni de Mozart*, un espectacle creat per la companyia El musical més petit que està en cartellera des del 27 de gener i que ha fet ni més ni menys que sis pròrrogues. Ara es podrà veure fins al 26 de juliol (qui no l'hagi vist no té excusa...). L'11 de maig passat es va celebrar la funció número 100, amb un concert popular als jardins del Teatre Nacional al qual van assistir prop de tres mil persones. Cal destacar que d'ençà de la seva estrena, les representacions d'*El somni* han tingut un índex d'ocupació del 95%. A la Sala Petita del TNC (tel. 306 57 00). Dimecres, dijous i divendres, a les 21.00 hores; dissabte, a les 18.00 i a les 21.00 hores; diumenge, a les 18.00 hores. A més, els dimecres 1, 8, 15 i 22 de juliol també hi haurà funció a les 18.00 hores.

TELEVISIÓ

Dijous 11

23.00 *Documentos TV*: «Papables». Qui serà el proper Papa? El reportatge revela alguns dels secrets del conclave, el procés d'elecció d'un Papa, i investiga quin dels potencials candidats podria ser el Papa del segle XXI.

00.40 *Redes*: «Ciencia y religión: compañeros de viaje del siglo XXI».

Diumenge 14

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant setmanal)

09.00 *Pueblo de Dios*

09.30 *Últimas preguntas*

09.55 *Testimonio*: «San Antonio de Padua».

10.00 *Santa Missa*: amb la participació de la Coral de la Federació Farmacèutica de Barcelona (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Pelegrí Bernal (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

10.45 Santuaris de Catalunya

Dilluns 15

17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabte 13

09.20 *Signes dels Temps* estarà dedicat a «Colònies d'estiu». Una activitat en la qual milers de joves del nostre país hi fan de monitors durant l'estiu i que demana preparació i actitud de servei. Ho comentarem amb Aleix Llobet, del Servei de Colònies de Vacances, i Ramon Estévez, del Moviment de Centres d'Esplai, i veurem un reportatge fet pels alumnes de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya.

També oferirem espais d'actualitat, amb el Moviment Cristià de Mestres i Professors; l'agenda; l'espai obert amb Jaume Reixach; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Dissabte 20

09.20 *Signes dels Temps* proposa «L'Any de l'Esperit». Una conversa amb els joves que han participat en l'Aplec de l'Esperit 98, un reportatge del mateix aplec i l'opinió de Josep Vives, jesuïta, autor del treball *Vent de llibertat*, que ens parla de l'acció de l'Esperit.

També oferirem espais de música; el comentari cinematogràfic, amb Carles Mascaró; la història, amb Josep M. Aynaud de Lasarte; l'agenda; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió: el diumenge, a les 12.00h, pel Canal TVC Internacional (Astra); i el diumenge, a les 2.00h, pel Canal 33.

Ràdio Televisió Llinars

Cada divendres

21.00 *La veu de la parròquia* (dirigit i presentat per Jaume Abril).

Divendres 12

20.30 *Creure avui*: entrevista a Joan Carrera, bisbe auxiliar de la zona del Maresme. Un repàs al curs que s'acaba. Una entrevista de Ramon Salicrú. (Dirigit i presentat per Ramon Safont-Tria.)

Dilluns 15

20.30 *Creure avui* (repetició del programa emès divendres).

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres

13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO

De dilluns a divendres:

—de 8 a 8.30 *El Primer Cafè*

—de 8.30 a 21.00 *Radiofórmula musical*.

Butlletins cada quart d'hora amb informacions generals, de serveis, Església i culturals. Informacions esportives durant les tardes del cap de setmana.

Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:

—de 5 a 8 *Radiofórmula musical*

—de 2 a 5 *Comentari de l'Evangeli, Espurna d'Alba, Música instrumental*

Dilluns

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Música (Programa d'economia en preparació.)*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *Galàxia esport*

24.00-1.00 *Estima la vida - La font del gat*

1.00-1.30 *So de cine*

1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimarts

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Crèixer amb els anys*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *Viure el dia dia*

24.00-1.00 *Versió original - Com un tros de vida*

1.00-1.30 *Dos quarts de nit*

1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimecres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *L'enigma*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *L'excusa*

24.00-1.00 *Bojos per la ciència - Panorama cultural*

1.00-1.30 *Mentides de bolero*

1.30-2.00 *Diccionari de cinema*

Dijous

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Els veïns de l'escala*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *En família*

24.00-1.00 *Àgora*

1.00-2.00 *Estels de colors*

Divendres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Un país a la motxilla*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *Temps d'acció*

24.00-1.00 *Amb llum pròpia*

1.00-2.00 *Oblad i obladà*

Dissabte

7.00 *A cort obert*

8.00-8.30 *On tu em diguis*

8.30-21.00 *Radiofórmula musical*

21.00-21.30 *Des de Nashville*

21.30-22.00 *La veu del campanar*

22.00-23.00 *La porta del temps*

23.00-24.00 *Panorama de cinema*

24.00-2.00 *Fila 7 - Les novetats a cau d'orella*

Diumenge

7.00 *Raons per viure*

8.00-8.30 *On tu em diguis*

8.30-9.00 *Cova de clàssics*

9.00-10.00 *Tot sardana*

18.45 *Eucaristia*

21.00-21.30 *Els noms de la música*

22.00-23.00 *Contraatac*

23.00-24.00 *La vigília*

24.00-1.00 *Temps de paraula - Tornar a creure*

1.00-2.00 *A cel obert*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

de 8.30 a 8.45 *Informatiu matí*

de 14.00 a 14.15 *Informatiu tarda*

de 20.30 a 21.00 *Transparències*

Dilluns

21.30-22.00 *Els nostres tresors* (programa en preparació)

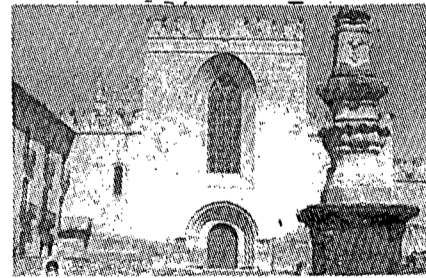
Dimecres

21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*

Dijous

21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli*

24.00-1.00 *Monestir*

Dissabte

09.00-11.00 *Fent via*

12.00-12.30 *Ressò*

Diumenge

08.30-9.00 *La taula de l'Evangeli*

21.00-22.00 *Dret a la intimitat* (programa en preparació)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dijous a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santorat*. Diumenges, a les 7.20h *Gula dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA SER

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (ll part) a Francesc Gamissans, franciscà i autor de l'edició catalana de *Les fonts franciscanes*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

DEPARTAMENT + RÀDIO BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies* i *El significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dijous 19.15h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dilluns 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dimarts 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) de dilluns a divendres 15.30h.

LA COVA DEL COUNTRY: espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dimarts 19.15h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dijous 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 9.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la*

parròquia diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 9.45h.

PUNT DE TROBADA: magazín setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. Té les seccions *Dels joves per als joves* i el *Costumari cristià*. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emet **Cope Figueres AM** i FM (1269 AM) i (88.0 FM) divendres 15.05h.

TOTS-ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estarús i Josep Casellas. L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) últim divendres 14.00h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Vallès** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vil·la Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ul·ldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'Evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Misa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

**JUNY ÉS EL MES
CONSAGRAT AL SAGRAT
COR DE JESÚS**

**XVIII ESCOLA D'ESTIU PER
A CATEQUISTES 1998**

Barcelona, del 20 al 24 de juliol
Matins, de 9.30 a 13.30. Formació Inicial: *Iniciar-se a ser catequista*, amb els professors Benet Galí i Joan Sanglas. Escola Bàsica: *Catequètica fonamental*, amb els professors Enriqueta Capdevila, Llorenç Riera i Montserrat Oriol. *Introducció a la Bíblia*, amb Joan Guiteras i Josep M. Jubany. *L'home i el seu entorn*, amb Esteve Pujol i Xavier Morell. Formació Permanent: *Catequesi especial: celebració dels sagraments*, amb l'Equip de Catequesi Especial. *Dinàmiques visuals per a infants*, amb Antoni Dauí. *Dinàmiques amb joves*, amb Josep Sorando. *Pregària i celebracions en la catequesi*, amb Benet Jaso. Escola de Responsables: *El nou Directori General de Catequesi (1997)*, amb Mons. Xavier Salinas i Xavier Morell. Tardes, de 16.00 a 19.00. Escola Bàsica: *Catequètica fonamental*, amb Enriqueta Capdevila, Llorenç Riera i Montserrat

Oriol. *Introducció a la Bíblia*, amb Joan Guiteras i Josep M. Jubany. *L'home i el seu entorn*, amb els professors Esteve Pujol i Xavier Morell. Formació Permanent: *Catequesi familiar*, amb l'Equip de Catequesi Familiar. *El vídeo en la catequesi*, amb Joan Busquets. *Catequesi d'adults*, amb Lluç Riera. *La sensibilitat religiosa i els símbols*, amb Emeterio Sorazu. Escola de Responsables. Àrea metodològica: *Creativitat, llenguatge i simbologia i Comunicació i tècniques de la comunicació en la catequesi*, amb els professors Josep Sorando i Esteve Pujol.

Tortosa, del 3 al 8 d'agost

Tota la setmana. Formació Inicial: *Iniciar-se a ser catequista*, amb els professors Joaquim Blanc, Carles García i Joan Sanglas. Escola Bàsica: *Introducció a la Bíblia*, amb Josep Lluís Arín. Formació Permanent: *Catequesi familiar*, amb l'Equip de Catequesi Familiar. De dilluns a dimecres. Formació Permanent: *Dinàmiques de grup*, amb Esteve Pujol. *Catequesi d'adults*, amb l'Equip de Catequesi d'Adults. *Pregària i celebracions en la catequesi*, amb Xavier Morell i Carles García. Escola de Responsables, *El nou Directori General de Catequesi (1997)*, amb Mons. Xavier Salinas i Josep Lluís Miró. De

dijous a dissabte. Escola Bàsica: *Catequètica fonamental*, amb els professors Joan Banús i M. Teresa Llaneras. Formació Permanent: *Catequesi especial: celebració dels sagraments*, amb l'Equip de Catequesi Especial. *Pregària i celebracions en la catequesi*, amb Xavier Morell i Carles García. Escola de Responsables: *Comunicació i tècniques de la comunicació en la catequesi*, amb Esteve Pujol.

Per a més informació: Secretariat Interdiocesà de Catalunya i les Illes Balears - Escola d'Estiu, c/ dels Àngels, 18 - 08001 Barcelona, tel. 93 302 10 41.

Barcelona

• **EXERCICIS PER A RELIGIOSES.**— Del 8 al 17 de juny, sota la direcció del P. Gabriel Villanova, s.i. Del 20 al 29 de juny, sota la direcció del P. Xavier Melloni, s.i. Del 30 de juny al 9 de juliol, sota la direcció del P. Juan Manuel García Lomas, s.i. Casa d'Exercicis Sant Ignasi, c/ Carrascó i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 93 203 88 62.

• **CORPUS 1998 A SANT VICENÇ DE SARRIÀ.**— El 13 de juny, a les 20.15, el Grup de Cant Gregorià de Vilafranca del Penedès participarà a la missa; tot seguit, tindrà lloc una audició de cant gregorià, amb Pere Güell a l'orgue, sota la direcció de Manel Cervera. Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, c/ Rector Voltà, 5 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 15 de juny, a les 19.30, conferència-col·loqui sobre l'actualitat cultural i religiosa del mes, a càrrec de Jordi Piquèr, periodista de *La Vanguardia*. L'acte se celebrarà a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València, 244, 1r - Barcelona). El 16 de juny, a les 19.30, lliçó de clausura del curs 1997-98 de la Fundació Joan Maragall, amb el títol *La presència de l'Església en la nostra societat*, a càrrec de Mons. Lluís Martínez Sistach. L'acte se celebrarà a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231 - Barcelona). Tots dos actes són d'entrada lliure.

• **«MESTRE CABANES, ESCENÒGRAF DEL LICEU».**— El 16 de juny, a les 19.30, conferència a càrrec de Jordi Mota, de l'Associació Wagneriana, en commemoració del centenari del naixement de l'artista. Amics dels Clàssics, c/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **FESTA DEL SAGRAT COR DE JESÚS AL TIBIDABO.**— El 19 de juny, Festa del Sagrat Cor de Jesús al temple expiatori del Tibidabo. A les 8.00, 10.00, 11.00, 12.00 i 13.00, misses. A les 17.00, pelegrinatge de l'Apostolat dels Malalts al Tibidabo. A les 18.00, sant rosari i benedicció. A les 19.00, missa concelebrada i benedicció a la ciutat. Després de l'Eucaristia, temps de convivència familiar. A les 23.15, vigília especial de l'Adoració Nocturna. Hi haurà servei d'autocar.

**ASSOCIACIÓ MOSSÈN
JACINT VERDAGUER**

**COMMEMORACIÓ DEL 96È ANIVERSARI DE
LA MORT DE MN. JACINT VERDAGUER**

Juny 1998

- Diumenge dia 7, a les 12, ofrena floral al cementiri de Montjuïc.
- Dimecres dia 10, a les 6 de la tarda, missa a Vil·la Joana.
- Diumenge dia 14, a dos quarts d'onze del matí, missa a la parròquia antiga de Vallvidrera. A continuació, a Vil·la Joana, cant coral, recital de poesies i lliurament de premis del concurs de redaccions.

Telèfon de la Pregària

93 - 417 54 49

Obert cada dia de les 22 a les 24 h.

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

«La perfecció no hauria de ser altra cosa
que equilibri, harmonia i felicitat.»

Tertúlia sobre

«LA PALABRA Y EL CAMINO»

Dissabte 20 de juny a les 18.30 hores

Entrada gratuïta

Demaneu informació a Mercè Plana,
tel. 93 456 23 31 (22.00 a 23.00 h)

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio

c/ Floridablanca, 133 - 08011 Barcelona

太

極

**CASA D'ESPIRITUALITAT
DE LA GLEVA**

Bisbat de Vic

Exercicis per a religioses

Director: Mn. Jaume Campalans, arxipreste

Comencen el diumenge 12 de juliol (durant el sopar)
i acaben el dimarts 21 de juliol (després de dinar).

Per a més informació, tel. 93 / 857 04 54

Des del carrer

La seva casa és una tenda. La seva ciutat el desert. No tenen autocars, ni trens, ni avions. Més de 165.000 sahrauís hauran de fer fins a mil quilòmetres per anar a votar pel referèndum d'Autodeterminació del Sàhara Occidental. Al districte de Sants-Montjuïc s'ha portat a terme la campanya «Compra'n un trosset», que ha recaptat diners per comprar un vehicle perquè la població pugui votar. Joan Manuel Parisi, gerent de Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, hi ha col·laborat activament.

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Tres esdeveniments i una inquietud

Dels esdeveniments, dos són de fa molt poc: l'Aplec de l'Esperit, a Vilafranca del Penedès (31 de maig), i la trobada del Papa amb moviments eclesials i noves comunitats, a Roma (30 de maig). L'altre, la Jornada Mundial de la Joventut, a París, va tenir lloc l'estiu passat, però resta viu a França, on les publicacions catòliques continuen parlant de l'«efecte JMJ», en contrast amb un cert escepticisme dels primers moments.

Tots tres tenen un mateix argument de fons: la relació entre fe cristiana i noves generacions europees. Aquelles que, en una gran part, no han sortit de l'Església, com diu Lustiger, perquè mai no hi havien entrat...

Van ser, sovint, els seus pares —o els seus avis— els qui en van sortir... Es tracta, doncs, d'una nova psicologia generacional respecte de la religió, perceptible, de manera diversa, tant en els indiferents com en els creients.

La inquietud a què em refereixo apunta ací i allà, ja fa uns quants anys, i va creixent. Recentment l'ha definida Carlos García Andoïn en la seva obra *El anuncio explícito de Jesucristo*, un títol prou expressiu. Andoïn s'ha format en l'acció catòlica especialitzada i ara treballa activament en la refundació de l'acció catòlica general a Bilbao.

Ara mateix

Coneix també els «nous moviments» i proposa ponts entre «cristians de la presència» (línia, en general, dels nous moviments) i «cristians de la mediació» (línia, entre d'altres, dels moviments especialitzats). Tots plegats hem de ser conscients que, com afirma Andoïn, «l'anunci explícit de Jesucrist és una dimensió de l'evangelització que cal situar al centre de la missió de l'Església i dels militants cristians». Això comporta un doble repte: el d'«alliberar l'anunci explícit dels nostres complexos i de la mediocritat cristiana, i el d'alliberar-lo també de l'oblit sospitós que els exclosos i les víctimes parlen justament del Crist crucificat» (Obra citada, pàg. 167, Ediciones HOAC).

Les trobades al·ludides comparteixen el mèrit de ser anunci explícit de Jesucrist i d'impulsar-lo amb il·lusió. El discurs marcadament social del Papa a París va demostrar, d'altra banda, que ell ni hi cau ni vol deixar-hi caure els altres en l'oblit dels exclosos. No estic gaire segur, en canvi, que avancem tant com caldria en la superació de l'altre repte, el d'alliberar-nos dels complexos i de la mediocritat.

«El poble sahrauí ha de decidir el seu destí»

—En què ha consistit la campanya?

—El districte de Sants-Montjuïc es va adherir a la campanya organitzada pel Fons Català de Cooperació al Desenvolupament que coordinava la Caravana Catalana pel Referèndum al Sàhara Occidental, en què han participat diverses institucions, ajuntaments i entitats. Nosaltres hem col·laborat amb un cotxe, però en total s'han aconseguit trenta vehicles tot terreny, cinc dels quals estan equipats per funcionar com a ambulàncies.

—Com han recollit els diners pel vehicle?

—Vam fer una campanya de sensibilització destinada als ciutadans explicant que era important poder donar al poble sahrauí l'oportunitat de poder votar en el referèndum per decidir el seu destí. Aleshores vam editar tiquets de 200 pessetes per com-

prar el cotxe amb les aportacions de cadascú.

També vam muntar diverses activitats per recaptar fons; com l'espectacle *No passaran*, de Quico Pi de la Serra, en què va cantar cançons de la guerra civil espanyola.

—De quina manera va néixer el conflicte del Sàhara?

—Des del 1975 el Sàhara Occidental es troba il·legalment ocupat pel Marroc. La invasió marroquina i la posterior Marxa Verda, on milers de marroquins van colonitzar el territori, va empènyer una gran part de la població sahrauí a l'exili, i així va començar un llarg i penós èxode. Finalment, la població sahrauí es va assentar en campaments de refugiats a la part més dura i inhòspita del desert algerià.

—Han fracassat altres intents de fer un referèndum?

—El poble sahrauí ha estat esperant durant 23 anys la celebració d'un referèndum d'autodeterminació. El juny de 1990 del Consell de Seguretat de les Nacions Unides va aprovar, finalment, el Pla de Pau per al Sàhara Occidental, que havia d'haver culminat en un referèndum d'autodeterminació el 1992. Tanmateix, les violacions sistemàtiques dels acords pactats per part del Marroc, sense que la Comunitat Internacional fes res per evitar-ho van frustrar aquell intent.

—Com s'ha fixat la data?

—Finalment, amb el nomenament de Kofi Annan com a secretari general de l'ONU el 1996, les dues parts enfrontades es reuneixen i signen els Acords de Houston el 1997, on es fixa el Referèndum d'Autodeterminació per al proper 7 de desembre.

Marta Puyol

Joan Manuel Parisi, gerent del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta

Futbol

El futbol és l'esport que per ara més ocupa l'atenció de la gent. Però, i no sóc sol opinant així, em sembla que s'ha desorbitat totalment, i que l'esport autèntic queda a mínims. Ha augmentat, i cada dia més, en comercialitat, i potser podríem parlar d'una borsa del futbol, vistes les milionades que es fan circular per l'adquisició o intercanvi de jugadors, vistes les exigències dels entrenadors que volen equips a la seva mida, menystenint els jugadors del planter que han lluitat per formar-se i arribar a ser jugadors de primera...

Abans —perdoneu que parli d'abans a risc que se'm qualifiqui d'antiquat— els equips eren la representació de ciutats, viles o pobles, amb jugadors autòctons, que lluitaven entre ells per ser el primer en les respectives categories, i els seus ingressos pecuniaris, dels que assolien tenir-los, eren ben minsos. Recordo un jugador del Barça, conegut meu, que va ser contractat per cinc-centes pessetes mensuals l'any 1936! El sou d'un oficinista experimentat.

Però jugaven amb entusiasme defensant els seus colors. I em pregunto quin entusiasme pot tenir un d'aquests craks estrangers defensar els colors del Barça o del Madrid, posem per cas, si no és l'interès econòmic, interès ben fràgil certament, sempre disposat al qui en doni més. N'hem vist casos ben il·lustradors. No cal dir noms.

Oriol Camps

Impromptu